

Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXII

КВІТЕНЬ — 1972 — APRIL

Ч. 200

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

V. Demianenko,
80 Richelieu Dr.,
St. Catharines, Ont.

Victor Zwetkow
6465 — 43 Ave., Apt. 1
Montreal 410, Que.

В США:

Головний представник
Alex Konoval,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights, Ill. 60005

Iw. Ivahnenko,
Featherbed Ln.
Hopewell, N. J., 08525

Iw. Hrynko,
416 Maple Ave.
Philadelphia, Pa., 19116

L. Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У Зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko,
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko,
78 Kensington Park Rd.,
London W. 11, — England

В Австралії:

S. Krywolap,
Box 1586 M,
G. P. O. Adelaide,
S. Australia.

Листування з редакцією та
адміністрацією просимо
слати на адресу:

MOLODA UKRAINA
Postal Station "M", Box 40
Toronto 21, Ontario, Canada

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді

Голова ЦК: Ю. КРИВОЛАП

Редагує Колегія.

Адреса ЦК ОДУМ-у:

O. D. U. M.
221 Edridge Way
Catonsville, Md. 21228, U.S.A.

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine.
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Democratic Youth
Association.

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: G. KRYWOLAP

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата: 12 чисел. — На два роки: 24 чисел.

У США:

12 чисел — \$5.00 (амер.); 24 числа — \$9.00 (амер.)

У Канаді:

12 чисел — \$5.00 (канадських); 24 числа \$9.00 (канадських)
Ціна одного примірника у США і Канаді: 50 центів.

В усіх країнах Південної Америки:

12 чисел — \$2.00 (американських); 24 числа — \$3.50 (америк.).
Ціна одного примірника: 0.25 амер. дол.

В усіх країнах Європи:

12 чисел — \$2.50 (америк. дол.); 24 числа — \$4.50 америк. дол.
Ціна одного примірника: 0.30 амер. дол.

В Австралії:

12 чисел — \$3.00 (австр. дол.); 24 числа — \$5.00 (австр. дол.)
Ціна одного примірника: 0.30 амер. дол.

Зазначене число після прізвища передплатника означає остан-
нє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо прислати поштові значки або інтерна-
ціональні купони (International coupon) на суму 25 канадських
центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає
за собою право скорочувати статті і правити мову; рукописів
не повертає.

Статті, підписані прізвищем або ініціалами автора, не завжди
відповідають поглядам редакції.

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: М. Ситник, Я. Славутич — Поезії. Звер-
нення сл. п. митр. Іларіона до вірних. В. Сварог — наша мова і ми.
С. Голубенко — Князь Святослав Хоробрий. С. Ломачка — Собака
популярність. Порадник одумівця. З одумівського життя і праці.
Сторінка Юн. ОДУМ-у. Хроніка. В Україні. Навколо світу. Усмішки

На обкладинці: Собор Юрія і трапезна Видубицького монастиря.
1696-1701 р.р.

Михайло СИТНИК

В СТРАСНИЙ ЧЕТВЕР

ХРИСТОС ВОСКРЕС

Розквітлий день прийма святе причастя
Із чаші сонця, з Божої руки.
І від такого райдужного щастя
Нам видається шлях тяжкий легким.

Підсніжники і котики вербові,
І білизна кори сочних берез,
І радість в кожній думці, в кожному слові:
Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Земля сьогодні, ніби легше дише,
І хмари розпливаються з небес,
І перші птахи будять ранню тишу:
Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

У тюрмах, у лікарнях, на чужині —
Там, де печаль, — як дотик гострих лез
Вже ніби й мук не чується, бо нині
Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Христосуюсь із недругом і другом.
Мій гнів сьогодні непомітно щез,
І радість, хоч на день, змінила тугу
Лише на День, в який Христос Воскрес!

ВІТЧИЗНА

Вітри, мов діти, в придніпров'ї плакали,
Коли прощавсь з тобою в грізну ніч,
І пригорки, немов овали пліч,
Кривавились незайманими маками.

Поклав землиці грудку на долоню я
І затримтіла болісно рука,
А серце розцвілося, як півонія,
У теплих грудях, ніби в пелюстках.

А ніч тривка тривожно блискавицями,
Мов стрілами, — показувала путь,
Щоб чорною зловістною границею
Навіки у чужих краях замкнуть...

Чужі краї... Америка чи Англія...
До них припав, як до незнаних книг...
А ти лежиш, немов свята Євангелія,
А я ж Тебе і прочитати не встиг.

В моїй уяві цей врочистий вечір
Журбою ніжно й тепло заляга:
Тримає свічку в руках старечих
Моя матуся вічно дорога.

Виходять з церкви із свічками люди:
На вулицях, неначе світлячки
Спалахують і мерехтять усюди,
Де чути голос збуджений людський.

І кожний хоче свічку донести
Незгаслою аж до свого житла,
Щоб випалить на дверях Божий хрестик,
Як охорону від гріха і зла.

А ти ж куди ідеш, моя нещасна,
У тебе ж ані хатки, ні двора,
І певно ж твоя свічка погасне,
І серце стисне льодова жура.

Однак її ти бережно прикрила
Долонею, і омліва рука,
А мрія рветься в безвість, мов на крилах,
І мене десь у чужих краях шука.

Ти не журися і не падай духом,
Хоч згасне у путі твоя свіча —
Мого життя постійна завірюха
Мене до перемоги приуча.

Я маю все, лише бракує ласки
Твоєї, як повітря в хмарні дні,
З тобою розділить шматочок паски —
До сліз, до болю хочеться мені.

МОЛИТВА

О, Господи, прости во ім'я Сина,
За те, що завжди у чужім краю
Молитву найдостойнішу свою
Я починаю словом — У к р а ї н а .

Якщо вже це такий великий гріх —
Мене одного покарай за всіх.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З великим святом Воскресіння Христового вітаємо всіх одумівців, наших співробітників і передплатників та українців в Україні і поза нею сущих.

ЦК ОДУМ-у
редакція і адміністрація "М. У."

Напевно вже цвітуть вербові котики
І опадають на чиєсь плече,
Від тих пухнатих і шовкових дотиків
У когось б'ється серце гаряче.

Неначе дьогтем вимащені чоботи,
Стоять у мулі верб старі пеньки,
А стовбури зігнулись, наче хоботи,
Над закрутом кипучої ріки.

І крутиться млина лапате колесо,
Збиваючи запінений прибій,
А небо, мов надвоє розкололося —
Веселкою, що в далі голубій.

Іде весна, несе солодкі помисли,
Тримає землю й небо на плечі,
Мов дівчина відерця на коромислі,
Під гору без утоми ідучи.

Спинися, весно! Дай же нам напиться
Із тих твоїх прозорих відерець.
Ти ж бачиш, день плете для тебе китицю
Із наших розцвітаючих сердець.

Ти ж бачиш, ми чекаєм твого дотику
Душі чи серця, а чи вуст п'янкх,
Чи тих пухнатих і шовкових котиків,
Що із твоєї сипляться руки.

Моєму невгамовному еству
Бракує тут не так уже й багато:
Антонівок, що пахнуть за верству,
Гіркою долину і руги-м'яти,

І цябринами у садку криниць,
З яких вода перемагає втому,
Пісень білоцерківських політниць,
Які проходять мимо мого дому;

І вогнища того, що пастушки
Печуть на нім улюблену "мундирку",
Тієї найдорожчої ріки,
В якій відбилась повечірня зірка;

Докору батька в час моїх провин
І матері усміхненої ласка,
І в час лихих зимових хуртовин
Бабусі недокінченої казки.

Чого ж іще спражнілому еству? —
Хіба шматочок неба голубизни
І усієї рідної Вітчизни,
Задля якої я іще живу.

РАНОК

Ранок устає — легкий початок,
Ще в житті незнаного чогось...
Скільки квітів нових розцвілось!
Скільки пташенят почне літати!

Заспане, невмите, босоноге
Відчиня віконниці дівча.
Будуть люди сонце зустрічати,
Ніби з дальньої дороги.

Де-не-де гадючиться угору
Вже понад хатами сизий дим.
Ніби свічі полум'ям блідим
Догасають учорашині зорі.

У дворі розхристаний господар
Запрягає у гарбу коня,
І дівчата відрами дзвенять,
До криниці ідучи по воду.

Соняшник умившись рососою,
Заглядає в двір через паркан,
Ніби щось загублене шука
З усмішкою тепло-золотою

...Добрий ранок, люди, квіти, птиці!
Добрий ранок, заспане дівча!
Шкода, що не випало стрічати
Разом з вами ранок яснолиций

Добрий ранок, мій вишневий краю!
Хай мені залишиться вже ніч,
Аби ти завжди був віч-на-віч
З сонцем, що тебе благословляє.

ЗНИМКА

Мій Киє! Ні, лиш вулиця, лиш ріг —
На знімці, що пожовкла вже від часу:
Каштани й парк, і пам'ятник Тарасу,
І пішоходи і трамваю біг.

І хтось такий, незнаний, на ходу,
Захплений недбало апаратом,
Кого ніколи я не буду знати,
Хоч на те місце і коли прийду.

Вклонюся низько фото-папірцю,
Поставивши його біля ікони, —
Тобі, Тарасе й твоєму Творцю,
Який ніколи в серці не холоне.

О, Києве! Далеко, як стоїш,
А близько ж як твоя усмішка мила...
Візьми ж мене ізвідсіля скорійш —
В свої обійми чи в свою могилу.

3 недрукованих поезій

ДО ВСЕЧЕСНОГО ДУХОВЕНСТВА, БОГОЛЮБИВОГО МОНАШЕСТВА І ВСІХ ВІРНИХ УПЦ В КАНАДІ.

У сьогоднішній великий і світлорадісний день, у той день, що його створив Господь на радість і звеселення нам, у світлоносний великодній день Господнього Воскресіння по-братському і щиро-сердечно промовмо один до одного: Христос Воскрес!

У цей світлий день очистимо свої серця і свої душі від усього буденного і хоч трохи подумаймо і про своє воскресення та воскресення українського народу. Рік-річно ми радісно святкуємо найбільше наше свято — свято Воскресіння Господнього, яке мусить нагадувати нам і про наше воскресення. Воскрес Христос, воскреснемо і ми до кращого, до належного життя. Своєю хресною смертю і славним воскресінням Господь викупив нас від первородного гріха, від кайданів вічної смерті і дав нам змогу поліпшення і удосконалення та зробив нас усіх синами божими.

І ми, як вірні сини божі, як слухняні діти свого Отця-Сотворителя, зобов'язані подумати і про своє власне воскресення і про воскресення рідного народу українського, до якого належимо.

Душею кожного народу є його рідна мова. І коли ми завжди вживаємо її і повно живемо в ній, то ми стоїмо на добрій дорозі до воскресення. У нашій історії не раз бувало, що народ наш тяжко занепадав, коли вороги наші накидали нам усе своє, щоб задушити наше. І здавалося, що смерть уже приходить нам, як окремій нації. Але народ наш ніколи не втрачав живої душі своєї — своєї рідної мови, і тому по ворожих тяжких страстях завжди приходило нам світле воскресіння. Приходило, бо живою ще була наша рідна українська мова, яка завжди воскрешала наш гонимий народ, яка була для нього цілющим джерелом живої води. І коли ворогам здавалося, ніби вони уже винародовили Україну, підносила голос, ставала на сторожі народу наша невмируща творча мова і, немов громовая труба архангела, устами наших рідних пророків голосно і владно сповіщала усім: "Христос Воскрес!" І гноблений народ знову воскресав до нового творчого національного життя. Бо мова — то серце народу. Гине мова — гине народ, гине його історія, як окремого народу. Хто цурається своєї рідної мови, той у саме серце ранив свій народ, той веде його до смерті. Рідна мова — це мова наших прабабків, мова народу, з якого ми постали. Рідна мова — це наріжний, найголовніший камінь існування народу як окремої нації — без окремої мови немає самостійного народу. Отже, не цураймося своєї рідної української мови, як не цурався своєї рідної мови Ісус Христос, як не цуралися її апостоли, а говорили своєю такою рідною мовою, живою мовою свого народу. Цуратися своєї мови, то цуратися свого народу, а цуратися народу, то зрікатися своєї віри і Церкви. Занедбувати і забувати свою рідну українську мову — то найбільший гріх супро-

15. I. 1882

29. III. 1972

**ЙОГО БЛАЖЕНСТВО
БЛАЖЕННІШИЙ МИТРОПОЛИТ**

І Л А Р І О Н

**ВЕЛИКИЙ ІЄРАРХ, МУЖ ЕПОХИ ТА
ІДЕОЛОГ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ,
ПЕРВОІЄРАРХ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕ-
КО-ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КА-
НАДІ, — 29-го БЕРЕЗНЯ 1972-го
РОКУ, О ГОДИНІ 10.15 ВЕЧОРА,
ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ.**

**ЙОГО ЗАПОВІТ: "ЛЮБІМ ВСЕ СВОЄ
РІДНЕ!"**

ти свого народу, найтяжча рана, яку ми йому завдаємо. Ось чому у цей світлоносний день Воскресіння Христового я, як ваш митрополит, нагадую всім: бережімо і любімо нашу українську мову. Любімо її у всьому: у своєму повсякденному житті, у книжці, у пісні. Ніколи не цураймося її — чи то вдома, чи серед чужих. І не можна ніде ховатися з рідною мовою, заступаючи її без потреби іншою. Людина без рідної мови — то людина без душі.

У цей радісний великодній день вітаю усіх вас: Христос Воскрес! — і звертаюся до вас з архипастирським нагадуванням: бережімо і любімо свою рідну мову, бо вона допоможе воскреснути нашому обездоленому народові і нам.

Звертаюся до вас, усіх батьків і матерів українських родин — навчайте своїх дітей української мови, бо ви найперші відповідаєте за винародовлення їх. І нехай українська мова буде нашою щоденною і єдиною родинною мовою.

Звертаюся до всієї нашої молоді: любіть українську мову, як свою душу. Любіть і навчайтесь її та скрізь і завжди ставте її понад усе. — Це ж наша матірня мова. Організуйтеся в товариства рідної мови і вивчайте її, пізнавайте велику красу та мудрість її і вірте: скоро вже настане

той час, коли українська мова буде у великій пошані.

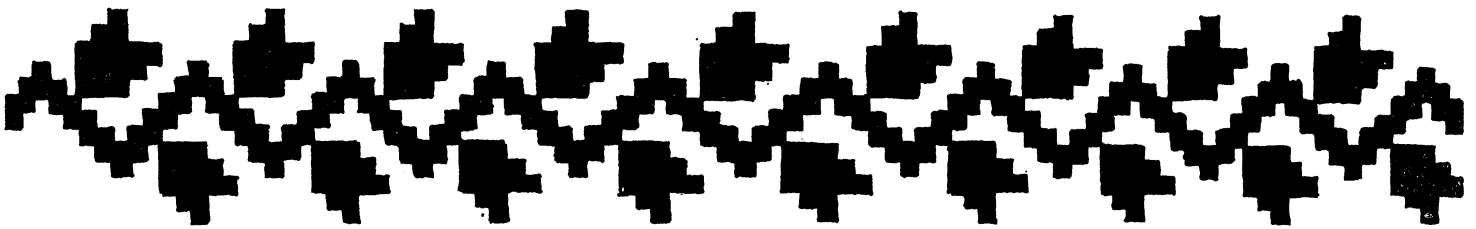
Звертаюся до всіх наших церковних управ: станьмо до пильної праці біля нашої молоді, щоб вона цілою душею своєю полюбила нашу українську мову, і ми всі допоможемо їй у цьому.

Звертаюся і до всього нашого всечесного духовенства: Христос Воскрес! Нехай же воскресне й українська мова по всіх наших рідинах і по всіх наших молодечих організаціях як єдина своя мова. А ви, духовні отці, зобов'язані у цьому воскресенні скрізь перед вести, показати і навчити. Докладіть усіх своїх сил, щоб наша молодь знала і шанувала свою рідну українську мову. У своїх проповідях від святого престолу вияснюйте велику і конечну потребу збереження українським народом рідної мови, як душі нашої нації.

Скрізь по Божих храмах всіх громад перечитайте це моє архипастирське послання і передайте всім моє радісне

Христос Воскрес!

Смирений ІЛАРІОН,
митрополит Вінніпегу і всієї Канади

Яр СЛАВУТИЧ

ІЗ КНИГИ "МУДРОЩІ МАНДРІВ"

**

"На світі все боїться часу,
Та час боїться пірамід, —
Казав мудрець, пізнавши Схід, —
На світі все боїться часу".

Лишай, душе, приземний брід,
Злітай у виш, на вічність ласу:
На світі все боїться часу,
Та час боїться пірамід!

**

У мандрах на вірний ціпок
Спираючись, я й постарію.
Світами карбуючи крок.
Свій костур проношу — як мрію!

**

Стоять бики в мулистому багні,
Пригнувши роги до шорсткої шиї.
І бурій дим, залишивши вогні,
Пливе до гір — на зарви й чорторії.

Такий незвичний, незнайомий світ!
Пройди повз пальми з пагорбів оспалих —
Очам появляться, як дальній міт,
Імлаві хижі на високих палях.

Я йду вперед, я берегом бреду.
Не треба тла модерної Маніли!
Первісні будні вічності ходу
На цій землі назавжди зупинили.

Єгипет, 1966

Філіппіни, 1968

Вадим СВАРОГ

НАША МОВА І МИ

Треба знати свою літературну мову

Культурна українська людина повинна володіти літературною українською мовою. Ця незаперечна істина ще недавно часто повторювалася і на сторінках наших часописів і в розмовах наших інтелігентних людей. Ми раз-у-раз закидали один одному мовний "суржик", засмічення нашої розмовної мови росіянізмами, полонізмами, діалектизмами, вульгаризмами та всякого роду малограмотністю.

Останнім часом розмови на цю тему нібито притихли. Мовляв, навіщо ятрити стару рану, навіщо мріяти про нездійсненне! Але чи справді нездійсненне? І чи справді не варто вже говорити на цю тему? Думаю, що варто і треба — особливо з молодими людьми, у яких саме відбувається процес інтенсивного культурного росту та оформлення світогляду.

Є дві головні причини низької мовної культури в наших середовищах. Це, по-перше, лінощі, брак бажання ознайомитися з правилами нормативної граматики, а по-друге — лексична малограмотність, недостатнє знання найбільшого скарбу нашої мови — її багатой лексики. Оволодіти цим скарбом можна лише уважно читаючи книги, написані доброю літературною мовою, та маючи своєю настільною книгою добрий словник.

Знання літературної мови не приходить само собою, його можна здобути лише наполегливою цілеспрямованою працею, яка вимагає самодисципліни й вольових зусиль.

Літературна мова — це мова оброблена, зразкова. Вона є наслідком праці вчених і письменників над упорядкуванням і вдосконаленням існуючих у різних діалектах народної мови засобів виразу. Ця праця провадиться на базі пильного наукового вивчення закономірностей та історії розвитку мови з урахуванням традиції. Як кажуть мовознавці, "норми літературної мови — це виявлена реальність мови в її розвитку, відображена в загальнообов'язкових правилах".

Таким чином, як бачимо, *наголос ставиться на правилах, нормах*. Нормативність є найпотрібнішою властивістю літературної мови, без якої вона не могла б здійснювати своє завдання зберігати й спомагати досягнення народу в громадському житті, в культурі й мистецтві, в науці й техніці.

Норми закріплюють багатство й різноманітність виражальних форм мови, їхню точність, гнучкість, експресивність та естетичні якості, передусім їх милозвучність. Крім того, в умовах нашого розпорошення по світу в іншомовних державах, ці норми зберігають саму нашу мову — так як звичай і традиції зберігають народ як своєрідний і самостійний національно-культурний організм.

Норми літературної мови фіксуються, як обо-

в'язкові правила, в словниках, граматиках та різних довідниках, які видаються авторитетними науковими закладами. Літературну мову впроваджують в ужиток школа, преса, радіо. Порушення норм літературної мови має бути засуджене всім суспільством як вияв малокультурності.

Серед моїх знайомих є кілька осіб, які за час свого перебування в США добре оволоділи англійською мовою і, коли говорять нею, то справляють враження цілком культурних людей. Це коштувало їм багато праці, але вона оплатилась.

Але як тільки ці люди заговорять по-українському, зникає всяка охота з ними розмовляти. Вони починають косноязычити, висловлюватися важкими, незграбними зворотами; кидається увічі крайня убогість їхнього словника, нездатність висловлювати свої думки точно, яскраво й гарно. Через це саме їхнє мислення здається примітивним, нелогічним, непереконливим. Такими ж примітивними здаються й їх емоції.

Змогли ж ці люди освоїти англійську мову, запам'ятати велику кількість слів і виразів — і ніщо з ними не трапилось, ніякого пошкодження мозку не сталося. А своєї рідної мови ці національно свідомі українці так і не спромоглися вивчити. Чому? Та, мабуть, тому, що не вважали це за потрібне, тобто матеріально платне.

У нашому українському середовищі немає владної культурної традиції, яка б засуджувала тих "інтелігентів", що не знають літературної мови. Навпаки, у нас вважають за "поганий тон" вимагати від кого-небудь доброї, "чистої" мови. Мовляв, не ми, а наші воріженьки винні, що ми своєї мови як слід не знаємо, то й нема чого до нас чіплятися...

Що ж робити? Махнути рукою та й далі терпіти косноязыччє, тішачись тим, що хоч ми й говоримо малограмотно, зате ж ми національно свідомі, патріоти. Колись здобуде Україна власну державність, тоді наші — як не діти, то внуки, а як не наші, то людські — заговорять доброю мовою, а ми вже доживемо й так.

Один із "старших" людей сказав мені так:

— Яке значення має наша розмовна мова? Адже діти наші денаціоналізуються і мови своїх батьків все одно не знають!

Це надзвичайно короткозорий погляд на наші національні справи. Поперше, не всі діти винародовлюються та перетворюються на стовідсоткових американців та канадців, і для них та мова, якою говорять їхні батьки, має велике значення. Діти звичайно говорять тією говіркою, що й їхні батьки; якщо батьки говорять малограмотно й "суржилом", то не краще говоритимуть і їхні діти — які особливо інтенсивно вчаться говорити саме в дитинстві. Погану мовну базу одержать вони від своїх батьків...

Не виключена й можливість того, що якась

кількість денаціоналізованих молодих людей, дійшовши зрілого віку, схочуть таки глибше ознайомитися з культурою свого народу. Але найпотрібнішою для цього передумови — знання літературної української мови — вони в собі не знайдуть. Їхні батьки не постаралися про те, щоб ці молодики бачили в українській мові не примітивну, невироблену говірку, а витвір талановитого народу.

Людина, що не знаходить у собі самій стимулу для освоєння літературної мови, хоч би для підвищення власної духовної "статури" — це людина, що примирилася зі своєю малокультурністю, своєю неповновартістю ("ми люди темні, нам би гроші...").

Людей справді малокультурних я в цій статті "зачіпати" не буду. Та вони статті цієї напевно й не побачать, бо нічого не читають. Ми не можемо перешкодити їм і далі зберігати свою "невинність" у мовних справах.

Ця стаття адресована тим, хто поважає себе й не хоче, щоб його вважали за малокультурну, малограмотну людину. Але в першу чергу ця стаття адресована нашій інтелігентній молоді, яку хочеться врятувати для нашої культури, для нашого народу.

Цій молоді особливо трудно освоїти літературну українську мову, бо занадто вузьке в нас середовище, яке послуговується доброю розмовною мовою. Ця молодь учить в іншомовних школах, обертається в іншомовному оточенні частіше, ніж в українському, і в неї взагалі мало нагоди говорити по-українському поза вузьким родинним кругом.

Вправне володіння літературною мовою — це найперша ознака культурної людини. Без культури мови не може бути загальної культури.

Культура мови — це культура мислей і емоцій. Це широкі світоглядні обрії, знайомство з загальнолюдськими й своїми національними духовними цінностями, з нагальними проблемами нашого часу. Щоб мати змогу ці цінності освоювати, обдумувати їх та про них висловлюватись, треба мати в своєму розпорядженні багатий словник, вироблену інтелектуальну фразеологію, гнучкі й витончені синтаксичні конструкції. Все це в нашій мові можна знайти, треба тільки його розшукати й засвоїти.

Мушу зробити одне важливе застереження. Ніхто не може вимагати, щоб у своєму особистому, домашньому побуті люди розмовляли тільки літературною, книжною мовою, щоб зникли всі діалекти й говірки. Усі не можуть говорити однаково.

Усередині однієї загальнонародної мови є багато різних мовних сфер. Насамперед кожна мова ділиться на дві великі головні форми існування мови — розмовну, усну мову й писемну, книжну мову. Всередині цих сфер існують різні функціональні стилі, наприклад: побутово-розмовний, художній, діловий, науковий, публіцистичний, офіційно-канцелярський. Існують також різні соціальні й професійні жаргони. Це вже не кажучи про діалекти та всілякі різновиди розмовної мови. *Але не може бути двох літературних мов.*

Звичайно, ніхто не може примусити людину говорити тільки так, а не інакше. "Мовостиль" людини залежить від виховання, від освіти, від загальної культурності, від начитаності та інших чинників. Крім того, ніхто не говорить у різних обставинах і з різними людьми лише в одному стилі.

Не можна забувати й того, що усна мова є тією стихією, яка живить, обновлює та збагачує новотворами книжну, літературну мову. Адже книжна мова не відокремлена китайським муром від говірок і розмовних жаргонів. В усному мововжитку перевіряється життєвість і доцільність "кованих" книжних слів і зворотів. Але усна, розмовна мова повинна бути "чистою" — в розумінні чистоти від варваризмів та місцевих слів, не зрозумілих широкому загалові, і грубих граматичних помилок.

Освічена, культурна людина повинна мати "мовне чуття", тобто свідоме відчуття того, чи якесь мовне явище властиве духові нашої мови чи чуже йому, неорганічне, щось таке, що спотворює нашу мову. Це чуття мови людина може мати тільки тоді, коли вона знає літературну мову, культивує її та вміє користуватися нею там, де вона потрібна: в писанні, в промовях, у розмовах на теми, що виходять за межі вузького побуту. Людина, що не знає літературної мови, не зможе навіть читати серйозну літературу.

Нарешті, у літературної мови є ще одна важлива функція: вона оберігає людей від денаціоналізації. Людина, що знає літературну мову в усьому її багатстві, тісно зв'язаному з нашою культурою й національною традицією, не може бути легко вирвана з свого народу, винародовлена. Як відомо, найшвидше денаціоналізуються люди малоосвічені й малокультурні, яким "немає що втрачати".

Усе сказане вище — це такі елементарні істини, що трохи ніяково їх повторювати. Але нагадувати про них таки треба, бо мовна практика наших людей свідчить про те, що ці істини ще не "перетравлені" ними як слід.

Дозволю собі підкреслити ще раз: культура мови — це насамперед вільне і вміле володіння літературною мовою з усіма її нормами вимови, правопису, словника й граматики. Про те, чому "насамперед" я скажу пізніше.

Як було вже відзначено, літературна мова не може бути заморожена в одному назавждиному

**ОДУМ — ЦЕ ОРГАНІЗАЦІЯ, ЯКА ВИХОВУЄ
УКРАЇНСЬКУ МОЛОДЬ НА ДЕМОКРАТИЧНИХ
ЗАСАДАХ !**

стані. Вона повинна постійно вдосконалюватись, збагачувати свій словник — інакше не буде живою. На жаль, сталося так, що й на Україні, де російсько-комуністичний режим провадить русифікаторську політику, і в нашій емігрантській діаспорі, де, в "ширшому світі", поза нашими громадами, ми мусимо послуговуватись мовами тих країн, що дали нам притулок, функція української мови в значній мірі обмежена до ролі побутової мови.

Таке обмеження мововжитку вагітне великою небезпекою: значна частина словника (головним чином, інтелектуальна й наукова лексика) випадає з розмовного вжитку, а тому не поповнюється, не вдосконалюється й, нарешті, забувається основною масою мовців. Наслідком цього є невинна примітивізація розмовної мови, занечиснення її варваризмами (непотрібними чужими словами) та "розмивання" мовних норм. Наш спільний обов'язок — зробити все, що можна, щоб запобігти цим процесам.

Емігранти-росіяни дотримуються тих норм, що їх установлюють у підсоветській Росії. Це й зрозуміло, бо в галузі мововпорядження російські советські філологи не бояться обвинувачень у націоналізмі, в сепаратизмі, в бажанні відірвати російську мову від мови "старшого брата".

А на Україні мовна політика в руках агентів Москви, які самовіддано пильнують того, щоб українська літературна мова рівнялася на російську, з якою вона нібито має колись злитися. Злоблива нагірка на книгу Антоненка-Давидовича "Як ми говоримо" свідчить про те, що там і досі ще немає можливості спокійно й вільно обговорювати проблеми розвитку української мови.

Отже яких норм дотримуватися нам в еміграції суцільній? Чи тих, що їх установлюють білодіди та іже з ними, чи тих, що їх мали б раз назавжди зафіксувати наші емігрантські наукові заклади?

Внести наші корективи в правопис, зрештою, не трудно, бо розходження нашого правопису з тим, що його встановлено на Україні, власне, не такі великі. В основному вони стосуються орфографії чужих слів та вживання літери "г". Але загальнообов'язковий правопис повинен, нарешті, бути запроваджений, і для цього в нас має бути створена авторитетна інституція, якій би не заваждали різні регіональні та політичні угруповання, — наш мовний центр.

Щодо інших аспектів літературної мови, то треба сказати, що найновіші словники, що виходять тепер на Україні, більш-менш прийнятні для нас; вони вже включають у собі чимало лексики, яка за Сталіна була заборонена як "націоналістична". На жаль, ці словники або російсько-українські або українсько-російські. На добрий тлумачний (українсько-український) словник та на великі словники фразеології і синонімів ще доведеться чекати.

Еміграція повинна була б зробити великий і цінний вклад у розвиток нашої мови. На жаль, лише кілька наших періодичних видань виявляють турботу про якість своєї мови. Більшість газет начебто навмисне намагаються скомпромету-

вати нашу мову потворним "язичієм", яким вони просторікують до своїх читачів.

Мова нашої белетристики і публіцистики, за небагатьма винятками, теж залишає бажати багато кращого. Зразком доброї мови для тих, хто вивче літературну мову, вона служити не може. Основними хибами в мові більшості літературних творів, а особливо публіцистичних книг, що виходять з-під ніякими мовними редакторами не контрольованих пер наших авторів, є: густе забарвлення тим чи іншим діалектом; недостатнє володіння синонімією нашої мови; бідність інтелектуального словника; невправність у галузі стилістичної синтакси; змішування лексики різних стилістичних сфер і, нарешті, але не в найменшій мірі, звичайні граматичні помилки. Загально кажучи, мова нашої "художньої" літератури не відзначається великою культурою слова.

Отже не тільки рядовим мовцям, а й нашим журналістам і письменникам треба знову й знову нагадувати, що мова — душа нації, найважливіша й найявніша її ознака. У мові й через мову виявляються національна психологія, особливості мислення й мистецької творчості народу та духовий зв'язок між дітьми однієї нації. Національна культура може розвиватися лише мовою цього народу. Мову треба берегти й любовно плекати. Ті, що забувають чи занегають рідну мову, випадають із свого народу.

Моє щире побажання нашій інтелігентній молоді, що виросла на чужині, — щоб вона знала свою рідну мову так, як вона знає мову цієї країни; так, як знає свою мову інтелігентна американська молодь. А про те, як саме цього домогтися, поговоримо в наступних статтях.

ЛІТНІЙ ТАБІР ОДУМ-У в Міннесоті, США

відбудеться цього року

від суботи 29 липня
до суботи 12 серпня

В СІБЛЕЙ СТЕЙТ ПАРКОВІ,
НЬЮ ЛОНДОН, МІННЕСОТА
(там, де й попередні роки)

Зголошення приймаються до 1-го липня
на адресу:

Mrs. DARIA LYSYJ
427 N. Westwood Dr.
Minneapolis, Minn. 55422

Сергій ГОЛУБЕНКО

КНЯЗЬ СВЯТОСЛАВ ХОРОБРИЙ

У тисячоліття смерті

Багато славних героїчних сторінок має історія України. На зорі розвитку українського державного життя, понад тисячу років тому наші предки, захищаючи інтереси своєї батьківщини, докучували величні подвиги у лавах войовничих дружин Олега та Ігоря, уряджували відважні морські походи на Царгород, вставали в обороні рідних земель проти нападів хижих ворогів. У численних походах, битвах і перемогах здобували своєму краєві невмирущу славу, яка не згасла у віках і була яскравим прикладом наступним поколінням українського народу — звияжному козацькому лицарству і новітнім борцям за волю України.

Навіки залишилась у пам'яті нашого народу героїчна доба князя Святослава, доба дальніх походів, величних завоювань і поширення українських впливів далеко на схід і південний захід та прославлення української могутності на весь Схід Європи.

Дідом Святослава був Рюрик, який перший повів варягів у недоступні до того країни Східної Європи і поклав підвалини першої української княжої держави. Батьком його був Ігор, організатор чорноморського і каспійських походів, борець за об'єднання всіх українських земель, матір'ю — Ольга, перша княгиня-християнка.

Народжений у 942 році Святослав зростав у традиціях своїх славних попередників. Коли йому було п'ять років, загинув у деревлянській землі його батько і відтоді аж до повноліття Святослава державою керувала княгиня Ольга, яка хоч і не виховала його в дусі нової віри, але ввела в таємниці європейської політики.

Вихователем спадкоємця київського престолу був мудрий варяг Асмуд, а військовій справі вчив Святослава варязький воєвода Свенельд, учасник походів Святославового батька Ігоря.

Глибока лицарська любов до далеких походів, до завоювання нових земель усвідомлення потреб батьківщини — бути міцною та могутньою, вийти на широкі шляхи торговельних стосунків з найвіддаленішими країнами — визначали всю діяльність молодого князя.

Академік Михайло Грушевський характеризував Святослава: "се чистий запорожець на київському столі". У літописі про нього написано: "Коли князь Святослав виріс і став мужем, почав він збирати багато хоробрих вояків, бо й сам був хоробрий і легкий, ходив як леопард і багато воював. Не возив з собою возів, ні казана, ані варив м'яса, але... пік на вуглях і так їв. Не мав і шатра, а стелив на спання конячу опону, а в голови клав сідло. Такі ж були і вояки його. А як ішов на котрий край, сповіщав наперед: "Іду на вас!"

У 964 році Святослав вступив на київський княжий престол і перебрав від матері керівництво

державою. Він одразу заходився зміцнювати свою країну. Її життєві потреби диктували konieczність здобуття вільного ринку для українських товарів на обширі від Урала по Кавказ, де досі панували купці хозарської держави, поширюючи свій торговельний засяг і на українські землі. За Олега та Ігоря українські племена звільнились від хозарського впливу, але далі на схід хозари тримали в своїх руках усю торгівлю.

І Святослав вирішив зломити цю могутню торговельну силу та відкрити для українських купців вільні ринки на Сході.

Він рушив у 964 році зі своїм військом на схід через розташовані над річкою Окою землі вятичів, слов'ян, які платили данину хозарам. Визволивши вятичів від хозарської неволі та підкоривши різні фінські племена між Окою та Волгою, Святослав пішов на середню Волгу, державу срібних болгар та бургасів, столиця яких місто Болгар, недалеко Казані, було великим торговельним центром цілої півночі. Туди звозили срібло з Уралу, тому мешканців тієї країни і звали срібними, хутра та невільників. Домінували в тій торгівлі хозарські купці. Святослав зайняв Болгар і включив Поволжя у сферу торговельних впливів України.

Після цих блискучих осягів київський князь виповів війну Хозарії і його військо рушило в саму хозарську державу. На переході від Дону до Волги воно здобуло могутню хозарську фортецю Саркел (Білу Вежу), що її побудували греки на замовлення хозар, як оборонну споруду в передбачуваній давно війні з Руссю-Україною.

Звідти українські дружини розпочали наступ на саму хозарську столицю Ітіль, розташовану на місці коло сучасної Астрахані, де Волга впадає в Каспійське море. Цей величезний торговельний центр, куди звозили на продаж з Персії та арабських країн шовк, зброю, металеві вироби і прикраси, а з півночі — шкіру та хутра, і звідки всі ці товари поширювались далі на захід, не встояв перед збройною силою княжої України. Місто впало і було вщент зруйновано.

З величезними трофеями вертались з хозарського походу українські дружини, ідучи Каспійським узбережжям та вздовж Кавказу і перемагаючи на шляху гірські племена ясів (осетинів) та касогів (черкесів). Вони здобули багате місто на Каспійському морі, в сучасному Дагестані Семендер.

Перемога Святослава і розгром хозарської держави відкрили для української торгівлі величезні ринки для здобуття краю на Сході. Але разом із тим, з занепадом хозарської могутності, ця країна вже не в стані була стримувати дикі кочові орди, які тепер легко стали прориватися в чорно-

морські степи і завдавати своїм нападам великої шкоди українському населенню.

Дальшу увагу Святослава привернули балканські справи. У противагу могутній Візантії щораз більшої сили набирала Болгарія, що ставала їй небезпечним конкурентом, як своєю мілітарною силою, так і економічними зв'язками, розгортанням широкої торгівлі. Золото, дорогі тканини, вино та овочі привозили туди з Греції, срібло та коней — з Чехії та Угорщини, шкіру, віск і мед з України.

Візантійський цісар Никифор Фока, не маючи достатньо сил, побороти Болгарію, розпочав таємні переговори з могутнім Святославом, слава про якого після хозарського походу поширилась по цілій Східній Європі. Відпоручник цісаря, син хозарського намісника Калокір прибув до Києва з великими дарунками, везучи князеві 1500 фунтів золота. Зі Святославом було укладено угоду про спільний виступ України та Візантії проти Болгарії і про поділ болгарських земель між обома союзниками з тим, що в разі перемоги дунайський торговельний шлях, а з ним і ціла Чорноморська торгівля мали опинитись в руках Києва.

На чолі 60-тисячного війська Святослав вирушив на Болгарію. Болгари могли виставити проти нього лише 30 тисяч вояків. Під Доростолом, теперішньою Сіністрією над Дунаєм, обидва війська зустрілися. Удар Святославових дружин був такий нищівний, що болгари зазнали повної поразки. Болгарський король Петро не переніс невдачі і через кілька днів помер від розриву серця.

Військо Святослава пішло далі вглиб Болгарії і здобуло в переможних боях 80 міст. Своєю столицею Святослав обрав місто Переяславець (малу Преславу) на південь від Дунаю.

Перемоги київського князя занепокоїли Візантію, яка прагнула лише послаблення Болгарії, але не панування України на цих землях. Візантія поспішила замиритись з болгарами і, можливо, навіть увійти в контакт з печенігами.

Тимчасом з України прийшли тривожні вістки про напад дикої орди печенігів та небезпеку для Києва, і князь мусив іти на захист своєї столиці.

Відігнавши печенігів і впорядкувавши державні справи, Святослав поділив землі поміж своїми синами. Ярополк став княжити в Києві, Олег — в Овручі, Володимир, майбутній хреститель України — в Новгороді. На допомогу синам князь призначив намісників, а сам знову почав готувати похід на Болгарію. Мати його, княгиня Ольга, що була вже на смертному одрі, просила не залишати її, і він лишився, та після смерті матері знову рушив у Болгарію.

СПІВЧУТТЯ

Родині сл. пам'яті інженера Івана Янішевського, співробітника нашого журналу, складаємо своє щире і глибоке співчуття у їхній невіджалуваний втраті.

Редакція й адміністрація "М. У."

З сучасом повідомляємо, що 8 квітня 1972 р. відійшов у вічність бл. пам.

інж. ІВАН ЯНІШЕВСЬКИЙ

майор Армії УНР, уповноважений Представництва Виконного Органу УНРади в Канаді, видатний громадський діяч, член багатьох українських організацій та установ.

Нехай легкою буде йому чужа земля.

Вічна йому пам'ять!

За намовою греків болгари повстали проти Святослава. Преслава зачинила перед ним браму. Болгарське військо відчайдушно боронилось і навіть стало перемагати. Тоді князь промовив до свого війська:

"Якщо доведеться нам тут полягти, то поляжмо мужньо, браття і дружино!" Після цілоденного бою місто штурмом здобуто.

Далі на південь рушили українські дружини, перейшли Балканські гори, здобули болгарські міста і врешті підтримані угорцями виступили проти Візантії. За своїм звичаєм Святослав виповів війну грекам: "Іду на вас!"

Візантія не була підготовлена до війни. У країні лютував голод, зі сходу загрожували араби, в Царгороді сталося повстання і цісаря Никифора Фоку забито.

Новий цісар Іван Цимісхій не мав сили протиставитись звияжним княжам дружинам і почав переговори про мир. Святослав зажадав від греків великої данини, викупу всіх міст і викупу за бранців або передання йому всіх європейських володінь Візантії.

Цісар писав йому, щоб не ламав угоди, укладеної ще батьками, нагадав, що Святославів батько Ігор, порушивши таку угоду, сам зазнав поразки і запевняв Святослава, що і його не мине вона, якщо він не залишить грецького краю. Але ці переговори не мали успіху.

Святослав зайняв Тракію і рушив на Царгород. Проте генеральна битва під Аркадіополем коло Адріанополя не принесла успіху і Святославове військо відійшло за Балканські гори.

Тимчасом Візантія порозумілася з Болгарією спільно воювати проти Святослава. Греки підійшли до болгарської столиці Преслави, оточили її і після довгої боротьби вдерлися в місто, яке обороняли київські дружини на чолі зі старим варязьким воеводою Свенельдом, учасником ще Ігоревих походів. Не зважаючи на великі втрати, українці на чолі зі Свенельдом прорились і дісталися до Святослава. А греки проголосили болгарського царевича Бориса царем Болгарії, цим вони

прихилили до себе болгарів, що стали помагати їм.

Цимісхій обложив Святослава в Доростолі. Облога тривала три місяці. У місті відчувався брак харчів. Врешті Святослав вирішив дати генеральний бій.

Битва тривала кілька днів. У бою полягли княжі воеводи Сфенкел та Ікмор. Хоч ні одна сторона не могла похвалитися своїм успіхом, але військова перевага виразно схилилася на бік греків.

Святослав скликав свою старшину на нараду. Думки поділились. Одні радили погодитись з греками, другі — непомітно відступити. Святослав заперечив обидві пропозиції, нагадуючи про колишню славу зброї русичів: "Пропаде та слава, якщо ми тепер з ганьбою відступимо перед греками. Від предків дістали ми мужність — пригадаймо ж якою переможною була досі наша сила і міцно биймося за життя своє. То не наш звичай рятуватися втечею додому! Нам або жити переможцями або полягти зі славою личить, як сміливим мужам!" Тоді воїни ухвалили продовжувати битву.

Наступного дня Святослав ударив на грецький табір. Бій був завзятий. Сам князь бився у лавах дружинників і був поранений. Врешті греки почали були втікати, але зірвалася велика буря. битися стало ще тяжче. Аж зайшла ніч і спинила битву. Але обидві сторони були вже так втомлені, що бажали миру.

Святослав відрядив до цисаря своїх послів і подав свої умови миру; він залишить Болгарію і поверне всіх грецьких полонених під умовою вільного відвороту його війська і постачання його потрібним припасом. Торговельні зв'язки мають зберігатися дружні, як були перед тим. Цисар Цимісхій прийняв ці умови і 24 липня 971 року було укладено договір. За ним Святослав зрікався Болгарії, обіцяв не чіпати грецьких міст у Криму і бути союзником Греції.

Після підписання умови Святослав забажав побачитися з цисарем. Той не відмовився і сяючи пишним одягом, оточений кіннотою в позолоченій зброї, приїхав на беріг Дунаю. А Святослав приплив звичайним човном, веслуючи разом із своїми дружинниками. Був він середнього росту, не надто високий, але і не низький, брови мав густі, ніс короткий, бороду поголену, а вуса густі і довгі, голова зовсім обголена, з одного боку звисав чуб, що означало приналежність до значного роду; шия міцна, плечі широкі і взагалі добре збудований... В одному вусі висів золотий ковток, оздоблений двома перлинами з червоном гранатом посередині; одяг на ньому був білий полотняний і нічим не відрізнявся від інших, тільки чистіший. Поговорив він трохи з цисарем, сидючи у човні, і від'їхав. Так писав про цю зустріч грецький історик Лев Диякон.

Згідно з умовою цисар надіслав для руського війська все потрібне йому в дорозі. Воно, що з початком походу налічувало 60 тисяч, а тепер — ледве 22 тисячі, човнами виїхало з Дунаю у

Чорне море і далі поплило Дніпром до Києва. Та наспіли тривожні вістки, що на порогах дороги князеві заступили печеніги, які довідались, що він повертається з походу з багатою здобиччю і готуються на нього напасти. Військо було дуже втомлене і замале, щоб пробитися крізь велетенські орди кочовиків. Досвідчений Свенельд радив Святославу з частиною дружини їхати об'їздними дорогами до Києва, щоб звідти вислати на допомогу свіже військо. Але князь не хотів залишити у небезпеці своїх бойових друзів, з якими ділив увесь тягар похідного життя. Він лишився зимувати в надії, що печеніги самі відійдуть або прийде допомога з Києва. Та не сталося ні того, ні другого, а зима була сувора і врешті забракло харчів. Навесні 972 року Святослав рушив на північ. Але печеніги чекали його коло порогів — і хоч були озброєні гірше за княжих дружинників, але значно перевищували їх кількістю. У бою загинув князь Святослав і багато воїнів, лише частина їх на чолі зі Свенельдом пробилася до Києва.

Так скінчив своє життя князь Святослав. Було йому тоді лише тридцять років.

Пам'ять про могутнього і відважного володаря, про його особисту хоробрість та героїзм вірних дружинників у боях, про далекі походи, про славу, здобуту нашої батьківщині ще перед тисячою років, збереглася в народі, ім'я князя увічнено в літописах найдавніших часів, як у Київській Русі, так і в болгарських та грецьких документах і хроніках.

Не раз згадувалось князя Святослава і в українській літературі. В поетичному циклі Олександра Олеся "Минуле України в піснях" він зображений у різних походах та боях. Яскраво описує його подвиги в збірці своїх історичних оповідань "Княжа слава" Антін Лотоцький. Історичну повість "Іду на вас" написав Юліян Опільський. Вже після війни на рідних землях вийшов великий історичний роман "Святослав" Семена Скляренка.

Ім'ям Святослава названо одну з вулиць Києва.

Український нарід зберігає згадки про князя Святослава і гордий з його подвигів, якими цей могутній володар прославив нашу державу в ранньому періоді її історії.

Д-Р АНАТОЛІЙ ЛИСИЙ ДІСТАВ ПІДВИЩЕННЯ

Товариство Одумівських Приятелів в Міннеаполісі, США, очолює один з активних ініціаторів відновлення і активізації філії ОДУМ-у в Сен Пол Міннеаполісі д-р Анатолій Лисий.

Окрім постійної приватної лікарської праці та громадських обов'язків він два рази на тиждень викладає на медичному факультеті в Міннесотському університеті.

Цього року медичний факультет згаданого університету підвищив д-ра Анатолія Лисого до ступеня професора-асистента.

Дороге українське громадянство!

Ласкаво просимо всіх на традиційний

Полтавський вечір

з концертною програмою

який відбудеться

у суботу, 13-го травня 1972 р., о годині 7-ій вечора в

CONTINENTAL BALLROOM

2487 LAKESHORE BLVD. WEST — TORONTO (MIMICO)

На вечорі гратиме оркестра АНДРІЯ КОННА.

Буде багатий і смачний буфет з українськими традиційними стравами.

Обслуговуватимуть дівчата в народніх строях.

Всіх сердечно вітатимемо.

КОМІТЕТ ПОЛТАВСЬКОГО ВЕЧОРА

ЦЬОГОРІЧНІ ТАБОРИ ОДУМ-У КАНАДІ

Слухайте радіопередачу ОДУМ-у

“МОЛОДА УКРАЇНА”

з радіовисильні

CHIN НА ХВИЛЯХ АМ-1540

в Торонто, силою 50 000 ват

КОЖНОЇ СУБОТИ

від 11.30 до 12.00 год. дня

Керівництво:

Головна Виховна Рада Юного ОДУМ-у в Канаді.

Головна Управа Товариства Одумівських Приятелів та Головна Рада Юного ОДУМ-у в Канаді, влаштовують виховно-відпочинковий табір для юнацтва. Табір триватиме від **30-го липня до 13-го серпня 1972 року** на оселі “КИЇВ” біля Торонта. Якщо буде відповідна кількість учасників, табір буде продовжено до **20-го серпня**.

До табору приймається дітей віком від 6 до 18 років.

Оплата:

32 дол. на тиждень за одну дитину

57 дол. на тиждень за двох дітей з родини

75 дол. на тиждень за трьох дітей з родини

Кошти асекурації нещасливого випадку влючені в цю суму.

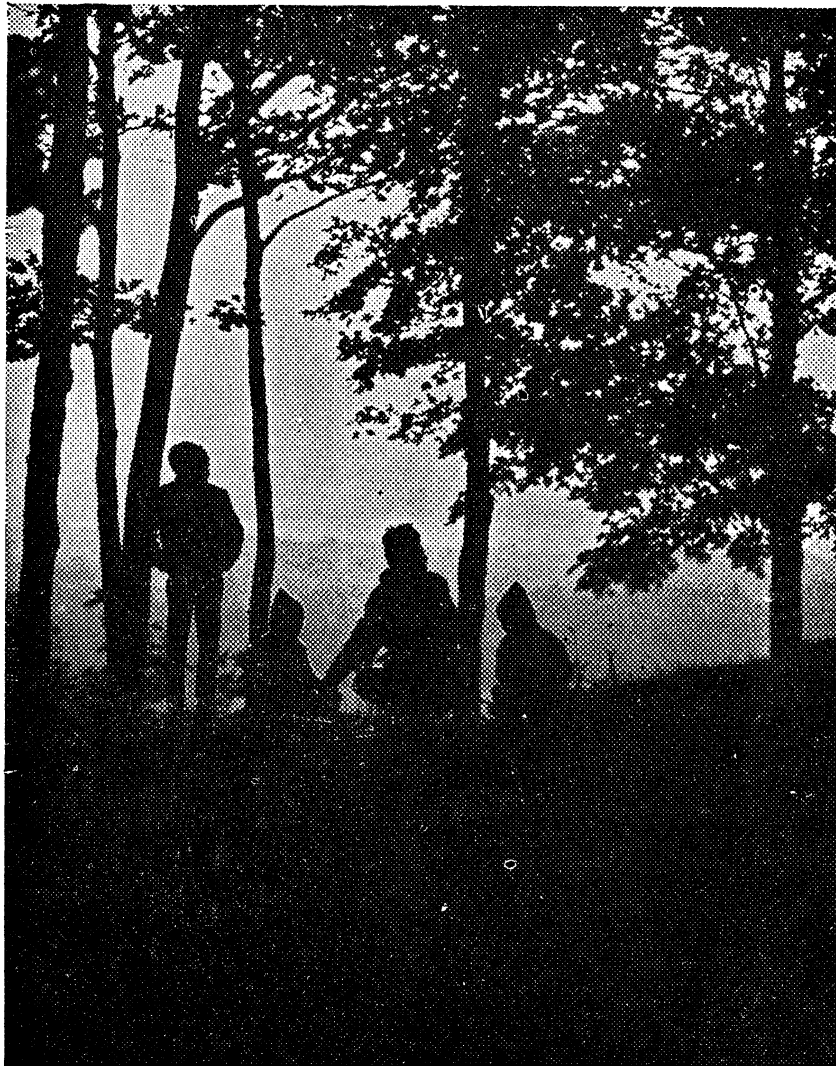
Заяви з оплатою за таборування надсилати найпізніше до 27 червня ц.р. на адресу:

ODUM CAMP

с/о I. Danylchenko

827 Indian Rd. — Mississauga, Ont., Canada.

Канадці...

Щороку приблизно 60 тис. осіб з усіх частин світу стають канадськими горожанами.

Можливо, що ви також прожили в Канаді декілька років і думаєте про прийняття громадянства. Якщо ви в числі тих, які можуть стати канадськими громадянами, Канада радо вас прийме в ряди своїх громадян.

Ви зможете довідатися, чи ви маєте право прийняти канадське громадянство, відвідавши один із нижченаведених судів відділу громадянства Канади. Там вас радо приймуть, дадуть вам відповіді на всі ваші питання та допоможуть вам виповнити вашу анкету.

Якщо ж ви не можете відвідати одну з цих установ, то напишіть в одну з тих, яка знаходиться найближче до вас і вам вишлють всі деталі відносно громадянства.

Canadian Citizenship Offices

55 St. Clair Avenue East
TORONTO, Ont.

150 Main Street West
HAMILTON 10, Ont.

70 King Street North
WATERLOO, Ont.

360 St. Paul Street East
ST. CATHARINES, Ont.

Federal Building
Room 304
19 Lisgar Street South
SUDBURY, Ont.

Dominion Public Building
5th Floor
457 Richmond Street
LONDON, Ont.

Canadian Imperial Bank
of Commerce Bldg.
10th Floor, 1867 Hamilton Ave.
REGINA, Sask.

Sir Alexander MacKenzie Bldg.
9828 - 104th Avenue
EDMONTON, Alta.

Oil Exchange Building
Suite 300
309 - 7th Avenue S. W.
CALGARY, Alta.

1075 Georgia St. West
VANCOUVER, B.C.

Customs House
816 Government Street
VICTORIA, B.C.

Federal Building
5th Floor
185 Ouellette Avenue
WINDSOR, Ont.

Federal Building
1st Floor, 269 Main Street
WINNIPEG, Man.

150 Kent Street
9th Floor
OTTAWA, Ont.

Centennial Building
6th Floor
Corner Sackville & Granville Sts.
HALIFAX, N.S.

McLean-Spear Building
77 Vaughan Harvey Blvd.
P. O. Box 828
MONCTON, N.B.

Commerce House
1080 Beaver Hall Hill
Room 2100
MONTREAL, Que.

Ви також можете звернутися листовно на слідуючу адресу:

**Citizenship Registration Branch
National Building, 130 Slater St.
OTTAWA 4, Ontario**

**GOVERNMENT OF CANADA
GOUVERNEMENT DU CANADA**

Свирид ЛОМАЧКА

СОБАЧА ПОПУЛЯРНІСТЬ

Фейлетон

Коли я поселився в околиці, до якої за соціальним станом та етнічним походженням не міг належати, це відчувалося майже відразу. Мої сусіди, люди англо-сакського походження, що жили тут з часів Мекдоналда, а може й раніше, розбудували цю околицю в гарний "резиденшел дистрикт", з облицьованими камінням будинками, з масивними деревами та квітниками. Мало хто з цих людей працював, більшість мала кругленькі суми в банках, уділи в копальнях чи якихось солідних компаніях, і коли було потрібно, займалися найпростішою формою письменства — виписували чеки. Тож, коли я з'явився серед них зі своїм поржавілим Шевролетом, у довгополому плащі, зі своїм чудернацьким акцентом, а головне з усіма позначками, що мій рахунок у банку рідко переходить дві цифри — я не мав ніяких шансів на популярність. Чому я опинився серед них — це справа інша, гідна іншого фейлетону, але тим часом — ось я був серед них, самоповажних Тейлорів і Смитів, і коли я стриг траву біля своєї хати, рідко хто завдавав собі труда привітатися зі мною, сказати "лавлі дей" чи якийсь інший прийнятий в цій країні стандартний, а тому й порожній вислів. Та мені було байдуже: я не мав аспірацій бути кандидатом у сусідському контексті популярності, стриг траву, полов бур'яни і дихав свіжим резидентським повітрям.

Коротко сказавши, було добре. Я мав досить часу для себе, своїх справ і своєї самотності. Поволі я звик до сусідів, сусіди звикли до мене, як звикають, наприклад, до якоїсь хвороби — і навіть ті нечисленні з них, що інколи віталися, зіткнувшись зі мною віч-на-віч перестали вітатися зовсім — мовляв навіщо турбуватися?

Як не хлібом єдиним буває задоволена людина, так само не єдина самотність прикрашує людське життя. Я відразу згадав цю мудрість, коли Домініко, італієць, що працює зі мною на фабриці, поскаржився, що його сука ущасливила його новим комплектом цуценят — і він не знає, що з цим прибутком робити. "Принеси мені одне, — сказав я, — в мене хата простора, хай бігає"...

І ось Жучок, маленький чорний песик з білою пазухою, у мене в хаті. Перша година нашого співжиття пройшла у взаємній адорації: я гладив песика по його блискучій гладенькій шерсті, він час-до-часу лизав мене в ніс — і ми були обоє задоволені. Десь за годину-півтори я мусів витирати то в одному, то в другому кутку кімнати — і це помітно охолодило наші взаємини. Пізніше я поивик до різниці життєвих принципів у моєму і Жучковому розумінні, хоч це було й не легко. Ще й донині, наприклад, я не можу зрозуміти, чому Жучкові не вистачало спати на канапі, а неодмінно треба було її прогризти і залізти в середину, що їстивного знайшов він у моїх черевиках, або в словнику синонімів? Але в загаль-

ному Жучок був позитивною істотою, і це його заслуга, що в снобістично-резидентській атмосфері нашої околиці та в сусідському ставленні до мене наступили несподівані зміни.

При всій моїй людяній приязні та родинному сантименті до Жучка я не втрачав сенсу розуміння, що Жучок як-не-як собака і його потрібно трактувати по-собачому. Це не значить, що в цьому сенсі я підтримую традицію "старого краю", де улюбленою розвагою дитлахів, мабуть ще й досі, є гонитва з дрючками й камінцями за кожним псом, що з'явиться на вулиці. Я не підтримую такої специфічної традиції. Однак, ідучи на роботу, я не лишав Жучка в необмеженому посіданні хати, так якби він був не псом, а якимось лендлордом. Я прив'язую його на подвір'ї на гарненькому сталюму ланцюжку (звичайні ремінці Жучок перегризає), ставлю різну собачу їжу (на підставі телевізійних оголошень), ніжно глажу його по шерсті й відходжу. Жучок дружно махає мені хвостом, а в думці вже, видно, плянує, яку б шкоду зробити до мого повороту. І коли я приходжу додому, то як правило, шкоди не бракує: то Жучок вигріб яму в травнику на футів три глибиною, то пом'яв квіти, то погриз огорожу. А сусід, що зненацька почав вітатися, ходить поблизу і промовляє: "Найс литл дог, сач лавлі дог!"

Треба сказати, що адоптовуючи Жучка, я мав деякі сумніви, чи його присутність не заважатиме моїм статечним, понад усе шануючим спокій сусідам. Бо Жучок, при всій його симпатичній зовнішності, мав дурну вдачу: при будь-чій появі скавулів і підскакував з радості, і взагалі поведився невідповідно до солідного стилю життя в цій околиці. "Тю, дурний! — нераз казав я Жучкові, коли він ентузіастично виявляв свою приязнь до кожного, хто проходив повз нашу хату. — В цьому світі, собако, — повчав я його, — не можна бути таким наївно-сентиментальним. Подивись, які типи навколо!" А Жучок весело махав хвостом, дивився на мене своїми чорними розумними очима і щось калькулював. В нього була своя життєва філософія.

Смішно сказати, соромно признатись, але мабуть Жучок розумів життя краще, ніж його власник. Бо не пройшло й двох місяців, як Жучок став відомий у цілій резидентській околиці. І не тільки відомий, але й який улюблений! Я був зовсім не в курсі справи, стриг траву, упивався погожим днем, любувався осіннім листям, що горіло під сонцем як щире золото, коли до мене підійшов поважний пан з парасолею, з руденьким пудлем на ланцюжку й представився "Я — Брокгавз, управитель банку, Ваш сусід. Чи не маєте нічого проти, щоб мій собачка познайомився з Вашим собачкою? Ви маєте чудового песика. Він часом забігає у наше подвір'я. На жаль, я не знаю його імені, а називати невпопад негарно — ще

образиться. Ось Вам моя бізнесова картка. Якщо треба — заходьте!" Він сказав ще декілька компліментів, похвалив мій досить занедбаний квітник і пішов, потягнувши за собою свого шолудивого пудля. Я стояв і здивовано дивився то на Жучка, що тут таки махав хвостом, то на управителя банку, що поважно відходив по вулиці.

Спершу я думав, що управитель банку — дивак, дог-лавер, і його дружня настанова до мене впливає із симпатії до Жучка. Одначе і місис Гарді, сусідка з лівого боку хати, що нормально проходила повз мене так, якби я був пеньок, а не людина, зненацька почала посміхатись, а містер Паддікомб, солідний власник супермаркету, проїжджаючи повз мене Олдсмобілем, теж почав ентузіастично вигукувати "Гай!" та ще й вимахувати руками. Виявилось, що ціла резидентська околиця — дог-лаверська, і їхня попередньо байдужа настанова до мене пояснювалася не моїм соціальним станом, не моїм чудернацьким акцентом, а тільки тим, що я, на їхню думку, не скидався на дог-лавера. З появою Жучка ця понура підозра розвіялась. Настанова до мене неухильно мінялася в тій мірі, в якій Жучок здобував визнання в резидентській околиці та стверджував свою родинну ідентичність. Тепер годі пройти по вулиці, щоб на кожному кроці не почути "Галло", "Гав ар ю", "Лавлі дей" і т. д., особливо

коли я з Жучком. В погожі вечори, коли на вулиці стихає рух, а резиденти вигідно сидять на честерфілдах і дивляться свої незмінні "Такі геймс", дог-лавери виходять на прогулянку. Нормально першою виходить місис Гарді зі своїм австралійським терієром, тоді місис Брокгавз із пудлем, тоді місис Тейлор з сент-бернардом, за нею містер Паддікомб з гладким, завжди засланим бульдогом, а тоді інші, що їх імен або порід їх псів я не спроможний пригадати. На вулиці — собачий карнавал, гідний пензля художника. Найпізніше, щоб не звертати забагато уваги, виходимо і ми з Жучком. І дивна річ: хоч родовід Жучка сумнівно-невиразний, і сам вигляд його — мізерний, він стає неодмінною атракцією. З усіх боків лунають вигуки: "Гай, Шучок, гай дір, лавлі дог, пріті дог... .." — і всі вітаються зі мною, наче з родичем, підіймають капелюхи, посміхаються... Ще ніколи не жив я в такій добро-сусідській, дружній, у такій солідарній околиці. Але правду сказати... я не знаю, дякувати Жучкові за те, що я став популярним, усіма шанованим членом резидентської околиці, чи скаржитись, що через нього я позбувся спокою.

Бо, між іншим, у чергових муніципальних виборах мене плянують висунути в кандидати на алдермена.

"ПОРАДНИК ОДУМІВЦЯ"

Центральний Комітет ОДУМ-у випустив з друку 310-ти сторінковий "Порадник одумівця" як допомогівий матеріал для виховників ОДУМ-у в їх праці з роями. У передмові до збірника виховних матеріалів від ЦК ОДУМ-у Юрій Криволап (голова) та Євген Кальман (секретар) пишуть:

Об'єднання Демократичної Української Молоді (ОДУМ) зустрічає двадцятиліття своєї праці виданням збірника — "ПОРАДНИК ОДУМІВЦЯ". Цей збірник — своєрідне свідоцтво зрілості після іспитів, що їх склали члени ОДУМ-у впродовж двадцяти років. А членами цієї організації, як відомо, є представники кількох генерацій. Основоположником ОДУМ-у було покоління, що народилось в Україні та виїхало закордон дозрілими людьми з вищою й середньою освітою. Працю ініціаторів одумівського руху перейняли ті, які після 2-ої світової війни ще підлітками опинились закордоном. Хоч вони й народились в Україні, але світогляд їхній формувався і освіту вони здобували вже в країнах поселення їхніх батьків. Сьогоднішніми виховниками Юного ОДУМ-у є молодь, яка народилася уже закордоном — це переважно, вроджені громадяни США та Канади. І, нарешті, наймолодші одумівці — члени Юного ОДУМ-у — це

ті, що своїми дзвінками голосами наповнюють початкові школи США і Канади, та про виховання яких основоположники й керівники ОДУМ-у в перші роки його існування й не думали. Минав час. Виховна праця з цими наймолодшими одумівцями показала свою недосконалість і спонукала керівників ОДУМ-у до опрацювання змісту, чітких норм і форм виховання одумівської молоді і подати їх у цьому збірнику.

"Порадник одумівця" має допомогти передовсім виховникам одумівської молоді здійснити ті завдання, які життя ставить перед нею.

Виховники одумівської організації дбають не лише за здорове тіло її членів, але й за плекання української національної душі, збереження їїнього національного обличчя, в побуті, релігії, мові й інших ділянках культури, маючи на увазі загальноукраїнський потенціал, піднесення честі й гідності українського імені всередині української спільноти й між іншими народами. Крім того, ОДУМ повсякчас дбає за те, щоб члени його активно включались у життя держав, у яких їм судилось жити, й тим підносити питому вагу людей українського походження як творчого, глибоковартісного елемента в політичній, економічній, науковій, мистецькій та інших ділянках життя, не втрачаючи свого національного об-

ЖУРНАЛІСТИЧНА СТИПЕНДІЯ

Управа Спілки Українських Журналістів Канади проголошує конкурс на стипендію у сумі 500 доларів для студента чи студентки журналістики в Канаді на рік 1972-1973. Подання надсилати не пізніше 1 липня 1972 р. на адресу Спілки разом з відповідними інформаціями про кандидата чи кандидатку, а також рекомендаційним листом від, бодай, однієї української організації чи установи.

140 Bathurst Street — Toronto 2 B, Ontario

**ПОВІДОМЛЕННЯ
СПІЛКИ УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ**

В дні 23-24 вересня 1972 р. на "Союзівці" відбудеться 3-й з'їзд українських журналістів Америки і Канади. Управа Спілки планує найняти спеціальний автобус, який виїхав би з Торонто в п'ятницю 22 вересня після полудня.

Кошти переїзду в обидві сторони 25 дол. від особи. Журналістів і гостей щиро запрошуються. Щоб усталити кількість автобусів, просимо вже тепер зголошувати свою участь, надсилаючи завіток у розмірі 10 доларів від особи на адресу Спілки:

140 Bathurst Street — Toronto 2 B, Ontario

з "Альманаху-Збірника"), С. Варави, Миколи Битинського, Олени Піддубної, Івана Гончаренка, Ярослави Француженко, Олексія Шевченка, Я. Березинського, Олексія Пошиваника, Павла Лимаренка, Л. Луценка, Віктора Григоренка, Олі Матули, Володимира Григоренка, Анатолія Юриняка, Миколи Гавриша, Юлія Мовчана, та Гаврила Гордієнка.

Ціна цієї вартісної виховної книги, не лише для виховників, але також для батьків в праці з своїми дітьми, — 5 доларів. Її можна набути в

**Executive Board of ODUM
Seniors Ass'n**

404 Bathurst Street
Toronto 2-B, Ontario, Canada

личчя, що, на наш погляд, буде корисне для України, держав нашого поселення і нас самих. Молодь, об'єднана в ОДУМ-і, дбає за збільшення кількісного і якісного складу тієї інтелігенції, справді державно-будівничої, яка стала б прикладом непоборности й перемоги українського народу в його боротьбі за духову, політичну й економічну незалежність. Вже тепер ми відчуваємо брак такої інтелігенції, а коли розглянемо справу будівництва в майбутньому кращого життя нашим наступним поколінням, то побачимо, що таких людей бракуватиме ще більше! Ці молоді люди у вільних країнах свого поселення можуть мати добру нагоду повчитись і набути досвід суспільно-громадської праці в своїй молодечій організації. У праці з юними одумівцями їм допоможе цей "Порадник".

Маючи все це на увазі, Центральний Комітет ОДУМ-у дає "Порадника" для користування виховникам Юного ОДУМ-у, членам ОДУМ-у та його прихильникам з вірою, що коли він, бодай частково виконає те, в ім'я чого була створена і впродовж двох десятиліть працювала організація — Об'єднання Демократичної Української Молоді, — то ми можемо бути певними, що наші ровесники на Батьківщині не осудять нас за те, що ми жили і працювали за межами України.

Вважаємо, що в цьому "Пораднику" знайдуть добрі поради, крім одумівців, також і їхні батьки та інші старші громадяни, яким дорога справа виховання наших дітей та молоді, що в наші дні молодечої розбурханості має величезне значення. Вони ж такі, ці старші громадяни, віримо, допоможуть молоді належно використати цю книгу.

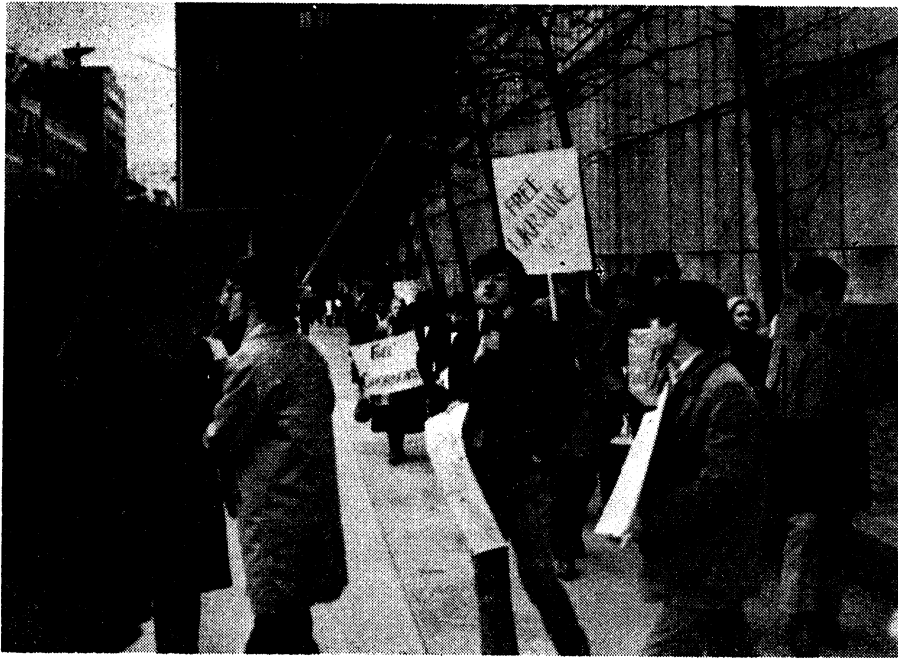
"Порадник одумівця" складається з двох окремих частин. Ця книга є першою частиною його. Підготувляли цілий "Порадник" Головні Виховні Ради ОДУМ-у США (голова — п. Іван Пазленко) та Канади (голова — п. Микола Валер), члени-сенйори та рядові члени ОДУМ-у. Але найбільшу роботу в плануванні, збиранні й систематизації матеріалу, редагуванні та в опрацюванні цілого ряду статей виховного й допоміжного змісту цієї першої частини "Порадника" виконав голова Методичної Комісії Головної Виховної Ради ОДУМ-у США п. Іван Піддубний. Подібна робота для другої частини "Порадника" випала на долю голови Редакційної Колегії ОДУМ-у п. Михайла Мухи.

Мовно-літературну редакцію цієї книги виконав пан Анатоль Юриняк.

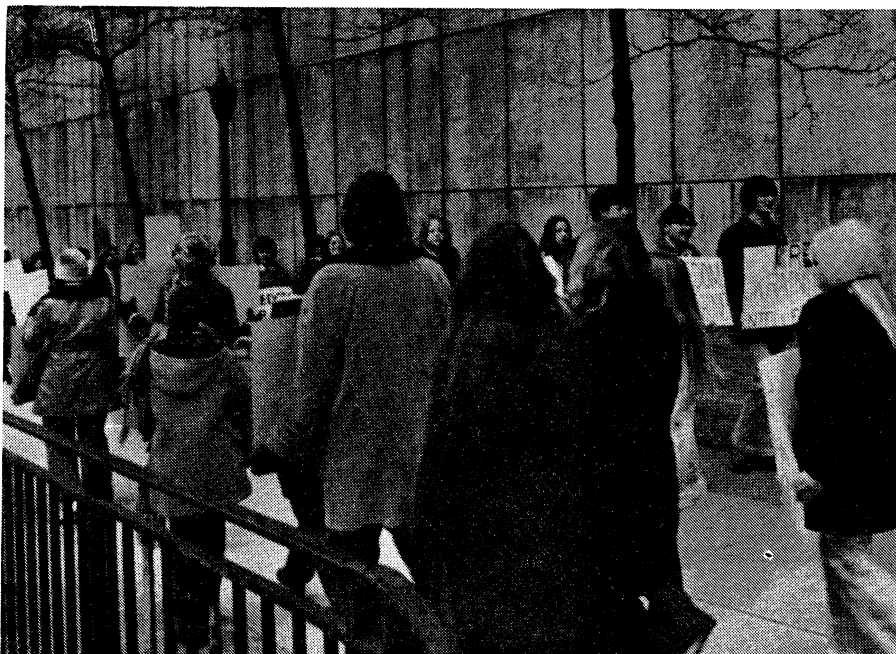
Належить відзначити також працю старшого громадянства, зорганізованого в Товаристві Одумівських Приятелів (ТОП) у США (голова п. Василь Григоренко, фінансовий референт п. Петро Стокальський), завдяки організаційній праці яких видано цю книгу.

У "Пораднику одумівця" поміщені статті, спеціально для нього опрацьовані, Івана Піддубного, Олексія Коновала, Василя Григоренка, Євгена Кальмана, Миколи Степаненка (передрук

З ОДУМІВСЬКОГО ЖИТТЯ І ПРАЦІ

Демонстрація одумівців біля будинку Об'єднаних Націй проти арештів та переслідувань українських діячів науки і культури в Україні.

ОДУМІВЦІ ПРОТЕСТУЮТЬ

В суботу 4-го березня ц. р. біля будинків О.Н. в Нью Йорку відбулася спільна з членами академічного товариства "Зарево" протестаційна демонстрація одумівців проти арештів та переслідувань діячів української науки та культури в радянській Україні. Демонстрація відбувалась з рамени Конференції Українських Центральних Молодечих Організацій. Участь в демонстрації взяли в більшості одумівці з Філадельфії, Неварку та Трентону, які приїхали організовано автобусами, та інших місцевостей сходу Америки — Самерсет, Самервіл, Балтимор, Нью Йорк. Демонстрували коло 250 осіб. Під час демонстрації роздавано перехожим летючки, що з'ясовували причини демонстрації. Одночасово через голосники, що були приміщені на авто, подавались короткі інформації в англійській мові про арешти та прізвища арештованих. Під час демонстрації кореспонденти місцевих радіостанцій робили короткі інтерв'ю з демонстрантами для пересилання в етер. Демонстрація відбувалась зразково під наглядом Нью Йорської поліції. Під кінець демонстрації учасникам її подякував від централі УККА Йосип Лисогір.

14-ТА КОНФЕРЕНЦІЯ ОДУМ-У

У домівці філії ОДУМ-у в Торонто, Канада, 31 березня і 1-го квітня ц.р. відбулася 14-та конференція центрального Комітету ОДУМ-у. Конференцію розпочато в п'ятницю спільним засіданням членів ЦК ОДУМ-у з членами Головних Управ ОДУМ-у, ТОП-у та Виховних Рад ОДУМ-у США і Канади.

Засідання, яким керував Іван Данильченко, голова ТОП-у Канади, остаточно устійнило видання другої частини "Одумівського порадника" (першу частину уже видано) та "Одумівського співака". ОДУМ після смерті Петра Волиняка, редактора "Нових днів", перебрав ненадруковані твори Михайла Ситника. Збірка Ситника "Цвіт папороті" уже готова до друку і вийде у видавництві ОДУМ-у "Молода Україна" ще цього року.

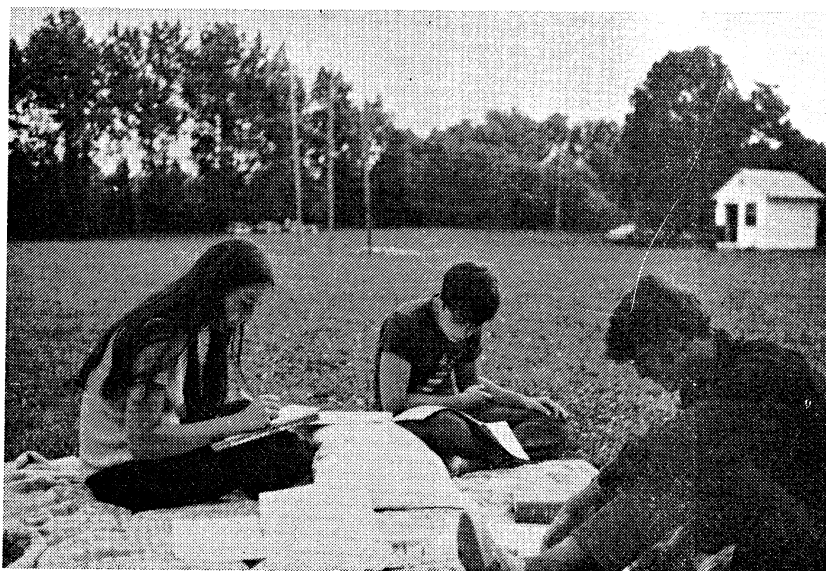
На засіданні обговорювано ор-

Виступ бандуристів філії ОДУМ-у в
Сомерсет, США, під час фестивалю Юн.
ОДУМ-у на оселі "Київ".

о. Михайло Борисенко провадить гутірку
на тему "Життя та творчість Митрополи-
та Василя Липківського".

"Вчись, юначе! В заграву боїв
нас покличе велика мета.
Визволяти братів із неволі —
Одумівська присяга свята."

Я. Славутич

ганізацію одумівських літніх відпочинково-виховних таборів, що відбудуться на оселі ОДУМ-у "Київ" в США від 2-го липня до 20 серпня, в Міннесоті в "Сіблей Стейт паркові" від 29 липня до 12 серпня, в Канаді, коло Торонто, від 30 липня до 13 серпня. Окрім згаданих таборів, в Канаді від 24 червня до 1-го липня відбудеться 6-ий курс-табір виховників Юного ОДУМ-у, а від 20-го серпня до 3-го вересня — курс українознавства.

Спільні засідання молоді й старших, що працюють для молоді, закінчено обговоренням організаційних справ ОДУМ-у та змін в статуті, пов'язаних з реорганізацією структури ОДУМ-у.

На другий день засідання продовжувалося з рамени ЦК ОДУМ-у, яким керував голова ЦК ОДУМ-у, взяли участь голови та члени управ філій з Торонто, Філадельфії, Монреалю, Лондону, Чикаго, Міннеаполісу, Ньюарку, Трентону, Самерсету та інших міст США і Канади.

Найбільше часу конференція присвятила реорганізації ОДУМ-у. В справі нового статуту ОДУМ-у та організаційної системи, що подала комісія, яку очолював Юрій Криволап, з понад 60 присутніх осіб взяли участь в обговоренні: Ів. Гладун, О. Сандул, М. Балдецький, М. Валер, В. Корсун, А. Філімончук, М. Лебединський, З. Корсун, П. Лимаренко, Ів. Яремченко, В. Вакуловський, В. Педенко, Р. Ліщина, Мороз, Ів. Данильченко, Ф. Бойко, М. Муха, Співак, Ол. Коновал, Ол. Пошиваник, В. Войтихів, Д. Завертайло, Ю. Іхтіярів, Є. Кальман, П. Родак та інші.

Новий проект структури ОДУМ-у, в якому матимуть рішальний голос сеньйори ОДУМ-у та особи, що здадуть першу й другу пробу ОДУМ-у, керівні органи прийняли. Головні Управи ОДУМ-у США і Канади мають відповідно його змінити й подати на остаточне затвердження на наступній конференції ЦК ОДУМ-у.

На конференції звітували головний редактор журналу ОДУМ-у "Молода Україна" Микола Гавриш та адміністратор журналу Володимир Корж.

Зустріч ОДУМ-у США і Канади

ди цього року має відбутися 1-2 липня на оселі "Київ" коло Торонто. Для переведення цієї зустрічі вибрано святочний комітет. Зустріч ОДУМ-у США і Канади наступного року, у восьмисоту річницю міста Полтави, відбудеться в Чикаго, США.

Конференцію ЦК ОДУМ-у закінчено спільною вечерею всіх делегатів, що прибули на конференцію з різних міст Америки й Канади.

РОДИННА ХРОНІКА

У ДЕНЬ 50-ЛІТТЯ

7-го листопада 1971 року панові Василю Романюкові сповнилося п'ятдесят років життя. З цієї нагоди пан Василь і його дружина Галина запросили своїх кумів і добрих друзів до себе на вечерю.

От. Григорій поблагословив трапезу, а присутні проспівали господареві "Многая літа" та побажали йому всього найкращого в майбутньому житті. Гості гарно провели час, розмовляли і згадували про свої різні пригоди. Не забули також і про свою пресу і зібрали на цю благородну ціль 30 доларів. З них на "Молоду Україну" виділили 10 дол.

Ювілятові бажаємо довгого щасливого віку.

Всім жертводавцям наше щире спасибі.

НА ДІВИЧ-ВЕЧОРІ

5-го березня 1972 р. в м. Ст Кетеринс, на дівич-вечорі в Наталі Тарасюк, за ініціативою В. Дем'яненка, серед присутніх чоловіків організовано збірку на українську пресу, з якої на "М. У." призначено 19 дол.

Усім жертводавцям і організаторів збірки щира подяка!

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У ч. 199 "М. У." на стор. 9 у заголовку другої гумористичної мініатюри С. Ломачки трапилася помилка. Треба читати: "Другові не стриманому на язик".

Пана С. Ломачку просимо пробачити нам цей недогляд.

Редакція

ПОДЗВІННЯ

В Чикаго, 7 березня 1972 р. після короткої хвороби відійшов вічність Кузьма Савелієвич Луппо — почесний член ОДУМ-у. Залишив він у смутку дружину Ірину, дочку Антоніну Донченко з чоловіком і синів з родинами, Олександра — першого голову філії ОДУМ-у Чикаго та Анатолія — ініціатора створення філії, тепер мистецького керівника.

Кузьма С. Луппо народився 14 липня 1890 р. на Чернігівщині. Бурхливі хвили війни і скитальщини в 1950 році прибили його з родиною до американського континенту.

У 1960 році, коли ОДУМ купив будинок, покійний впродовж багатьох місяців жертвенно працював, упорядковуючи його для вжитку молоді й громади. Був людиною доброго характеру, він завжди був готовий допомогти чим міг, порадою, роботою чи грошима.

У каплиці похоронного заведення одумівці були в строю. Після панахиди вони віддали пошану і попрощались з покійним. Пані Кралька, від ТОП-у, жіночого відділу, сказала прощальне слово.

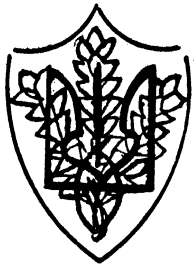
В суботу 11 березня, після відправлення Служби Божої в церкві св. Володимира та похорону, які відправив от. Ф. Білецький, рідні та знайомі покійного зішлись на поминки. На поминках, як невід'янутий вінок на могилу покійного Кузьми Луппо, на залик Павла Коновала Розалія Бойко перевела збірку на пресовий фонд "Молодої України" — журналу ОДУМ-у, "Укр. Вістей" в Новому Ульмі та "Укр. Православного Слова" в Бавнд Бруці. Зібрано 157 дол. Гроші розділені так: на "М.У." 65 дол., на "У.В." 65 дол., на "У.П.С." 27 дол.

Всім жертводавцям щира подяка, а Кузьмі Луппо хай американська земля буде легкою.

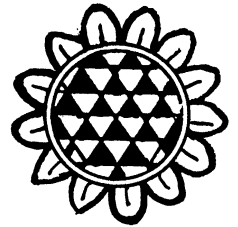
О. П.

У хаті кожного одумівця повинен бути журнал

"МОЛОДА УКРАЇНА"

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос Воскрес! — співає небо.
Воістину! — шумить вода.
Верба, схилившись, про Тебе,
Пресвітлий Сину, щось гада.

Стара верба в новій обнові,
Мов дівка, в воду забрела
І гимни слухає чудові,
Весняну косу розплела.

Христос Воскрес! — щебече птиця.
Воістину! — гудуть дуби.
І ліс збудився, веселиться —
Навіки смуток загубив.

За вітром хмароньку єдину
Погнало... Може за моря?...
Лети ж, звісти усю родину,
Що тут воскресла вже земля!

Христос воскрес у кожному серці,
У кожній часточці життя,
Здолавши смерть в святому серці
З нечистим духом забуття.

Співає небо. Шепчуть доли,
Дуби гудуть... Прийшла весна.
Христос Воскрес! — дзвенить довкола.
Воістину! — в душі луна.

НАВЕСНІ

Прокидалось усе та цвіло навкруги;
Синій пролісок вився з-під снігу;
Розлилася вода, поїняла береги,
З гуком шумним проносило кригу.
З далеких країн повернулись пташки,
Задзвеніли в пахучому гаю;
Скоро в зелень рясну уберуться садки, —
Не пізнати розкішного краю.

П. ГРАБОВСЬКИЙ

ЛЕГЕНДА

Якось теплого весняного ранку один бідний чоловік поніс до Єрусалиму яечка продавати, бо ні за що було купити хліба дітям. Там він побачив галасливу юрбу людей, а серед неї людину, що несла на собі хреста. Чоло її зрошував рясний піт, вона ледве переставляла ноги, спотикалася і падала під важким тягарем. Це був Ісус Христос, якого жиди вели розпінати. Бідному чоловікові стало шкода Христа, і він, залишивши свого кошика з яечками при дорозі, поспішив йому на допомогу — взяв тяжкого хреста на свої плечі.

Юрба глузувала з нього, що він помагає злочинцеві, який називає себе Сином Божим, але він не зважав на те і ніс хреста аж до Голгофи, місця розп'яття.

Коли поклав свою ношу на землю, раптом згадав про залишеного кошика і швиденько подався назад по дорозі. Як же здивувався він, коли замість біленьких яечок побачив у кошику яскраві писанки і крашанки...

Тоді він згадав скорботне лице і сяючі любов'ю очі Христа, звернені до нього, і голосно сказав:

Воістину Ти Син Божий!

ВЕСНА У ЛІСІ

Їдьмо, сину, до лісу, залишмо це гуркотливе похмуре місто.

Уже добре пригріває весняне сонечко, підсихає земля в лісі. Все навколо оживає: дерева, трави, комахи. Весело співають птахи, повернувшись до рідних гнізд.

Дивись, он полетів перший метелик. Прищулився десь у щілині, перезимував, а тепер сушить проти сонця крильця.

А ось, бачиш, мурашник теж ожив. Повилазили малі роботяги і відразу до роботи. Треба ж підправити своє житло, що попсувалося за зиму. Кому приємно, коли на голову капає. Мурашки нищать лісових шкідників і цим оберігають ліс. Отже, не руйнуй мурашників.

Та й не обережні ж ми з тобою — злякали ящірку, що вигрівалася на камінці. А швидка

яка! Ящірки теж корисні — вони їдять різні шкідливі комахи.

Бруньки, мов лаковані, виблискують, от-от розпукнуться. З-під торішнього листа синіють проліски і конвалії вистромили свої зелені списи.

Хороше і цікаво зараз у лісі. Є на що подивитися. І додому не хочеться повертатися. Правда ж, сину?

ПРИЄМНА ПРОГУЛЯНКА

Нарешті юн. одумівці зібралися поїхати до "Hart Lake Conservation Area" і порозважатися там. Зустрілися ми 6-го лютого ц.р. на Кеннеді Ровд і нетерпляче чекали там автобуса. Як тільки він під'їхав, ми швидко повсідали і рушили. Їхати було весело і приємно. За півгодини ми були на призначеному місці і незабаром мчали на санках з гір, радісно вигукуючи і сміючись.

Згодом померзлі й зголоднілі, але веселі й порум'янілі, побігли ми до автобуса обідати. Як вже нагрілися і наїлися, то знову спускалися з гір або бавилися в снігу в лісі. Швидко пролинув час, і мусіли ми повертатися додому. Жаль було лишати чудові гори, вкриті білим пухким снігом.

Такі приємні й корисні прогулянки хотіли б ми ще мати в майбутньому.

Ліля КОРНІЄНКО

Юн. одумівка, рій "Червоні маки",
філія Торонто

ФЛОР ГОКЕЙ

СУМ 10 — ОДУМ 10

В суботу, 4 березня в спортивній залі Бетирст 404 відбулися змагання між юними одумівцями та сумівцями в флор гокей. Треба зазначити, що дружина СУМ перемогла чемпіонів Торонто в класі до 15 років.

Обидві дружини були збалансовані. Після години завзятих змагань рахунок був 8-8.

На початку додаткових десят хвилин СУМ забив ще два голи. Однак Дмитро Якута вирівняв кінцевий рахунок до 10-10, забивши два голи для ОДУМ-у.

Голи для ОДУМ-у здобули Володимир Бабенко — 4, Дмитро Якута — 3, Юрій Новицький — 2, Микола Щербань — 1. В грі визначилися Юрій Павлюк і Олексій Лемеза.

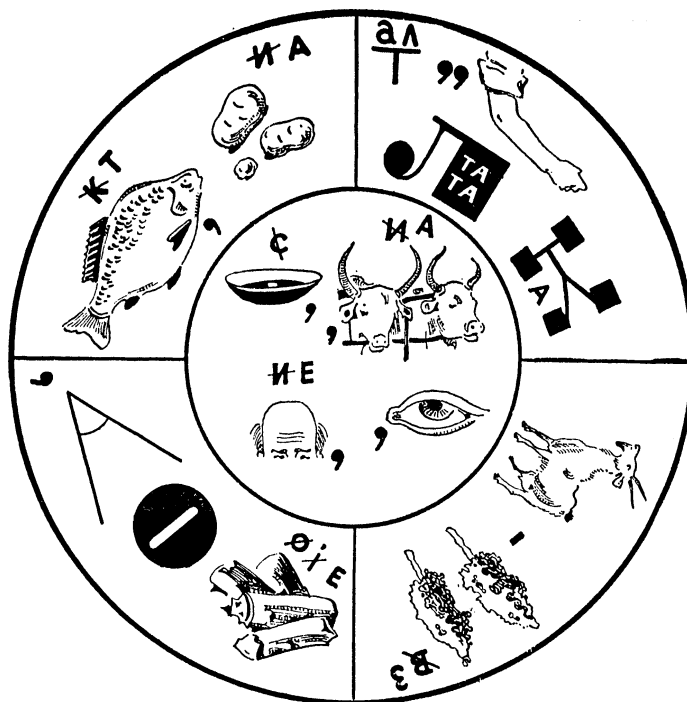
В скорім часі відбудуться повторні змагання.

Володимир БАБЕНКО

Юн. одумівець, рій "Золоті орли",
філія Торонто

ХТО ВІН?

(ребус)

У внутрішньому колі зашифровані прізвища та ім'я видатного українського композитора, у зовнішньому — назви чотирьох його опер.

Хто цей композитор і які його опери?

(Відповідь на стор. 24)

ХТО БАБА?

(акростих*)

Сидить хитра баба аж на версі граба
"Ой, не злізу з граба! — дурить діток баба—
Вловить мені тую курочку рябую,
А я подарую грушку золотую".

Чи знаєте ви, що?

...коли хемічну енергію, яка є в десятковій звичайних сигарет, перетворити у механічну, то з допомогою цього зусилля можна підняти людину середньої ваги на 1,5 кілометра вгору.

...у місті Рейкьявіке (Ісландія) нема димарів. Цілу опалювальну систему міста постачають гарячою водою гейзерів, яких дуже багато в країні.

...найпотужніший у світі артезіанський колодязь є в оазі Тольга в Алжирі. Він подає з глибини 63 метрів 4098240 відер води на добу.

*) Акростих — вірш, в якому початкові літери кожного рядка складають якесь ім'я або слово, якщо читати згори вниз.

ХРОНІКА**ІСТОРІЯ УКРАЇНИ І УКРАЇНСЬКА МОВА В ГАРВАРДІ**

Гарвардський університет опублікував програму своїх літніх курсів, що триватимуть від 6-го липня по 17 серпня ц. р., яка включатиме: історію України від 17-го століття до сьогодні, два курси української мови і українську літературу.

—○—

Заходами централі КУК державна телевізія СіБіСі передала програму "Український Великдень", яку можна було бачити у Вінніпегу й далеких околицях.

—○—

Нью Йорк. Група української молоді з Пассейку, Ірвінгтону, Ньюарку та околиць 6 квітня о 6-тій годині вечора почала тут голодівку, як протест проти ув'язнення в Україні оборонців української мови і культури. Голодівку закінчено 7 квітня о 6-ій годині вечора, після чого учасники її вирушили до Карнегі Гол, де демонстрували проти советського пропагандиста, поета Євгена Євтушенка.

В ОН ПРО АРЕШТИ В УКРАЇНІ

Об'єднані Нації, Н.Й. Американський представник в Комісії Людських Прав Об'єднаних Націй, Вільям Шофіл, під час нарад цієї Комісії, в четвер, 6-го квітня, обвинувачував Советський Союз, що він своїм поступованням в Литві, Україні та інших республіках грубо порушує людські права, не застосовуючи до обвинувачених належного судового процесування видвигнених проти них обвинувачень, за протруючи неблагонадійних для режиму до психіатричних лікарень та застосовуючи інші незаконні репресії. Американський представник говорив у відповідь на советські обвинувачення на нарадах тієї Комісії попереднього дня, що, мовляв, Америка порушує людські права расовими сегрегаціями, згадував "Чорних Пантер" тощо.

ЗЛЯКАЛИСЯ СВЯЧЕНОГО

Нью Йорк. — Чимале замішання і турботи в советській місії до Об'єднаних Націй викликало тут 8-го квітня, українське великоднє свячене, що його в кошачих принесли до советської місії українські матері для передачі заарештованим і ув'язненим советським режимом в Україні українським інтелектуалістам. Викликаний представник місії обурено вимагав від поліції, щоб усунула доставлене, але поліція, попереджена матерями, що це свячені дари, відмовилася якнебудь інтервенювати. Домовлення місії з поліцією тривали кілька годин. Вкінці з місії винесено велику пачку та складено в ній свячене. Того ж дня вечором поліція доставила цю пачку із свяченим до парафії св. Юра в Нью Йорку.

Подібну турботу мала советська місія з жидами, які перед своїм святом пасхи доставили туди кілька тонн маці для передачі своїм одновірцям у Советському Союзі.

НОВЕ ВИДАННЯ Г.У. ТОП-У США

У січні ц.р. появилось перше число "Одумівського Приятеля" — бюлетеня Г. У. ТОП-у США. Метою бюлетеня є координувати та інформувати працю окремих відділів та членів ТОП-у в США.

В УКРАЇНІ**РУЙНУЮТЬ УКРАЇНСЬКІ ІСТОРИЧНІ ПАМ'ЯТКИ**

В советській газеті "Молодь України" надруковано заклик до молоді, щоб вона допомагала місцевим відділам Товариства охорони пам'яток історії й культури УССР зберігати спадщину минулого.

В тому самому закликові сказано, що Інститут археології УССР дістає повідомлення про нищення пам'яток культури. "Розоряють кургани, нищать старовинні городища, вали, могильники тощо".

—○—

"Робітнича газета" з Києва повідомляє, що в Києві будується Центральна навчально-тренувальна ба-

за для ковзарського спорту (ледовий стадіон), яка буде за своєю технічною побудовою, кліматичними умовами і розмірами одною з найкращих баз у світі. Буде готовою до вжитку в 1974 році.

—○—

У Львові створюється Етнографічний музей під голим небом, завданням якого є відтворити і зберегти народню культуру і побут регіональних етнічних українських груп: Полісся, Волині, Гуцульщини, Бойківщини, Лемківщини, Поділля, Львівщини і Буковини. Зараз влаштовується бойківське село, в якому є заплановані — олійниця, водяний млин, курна хата, стайня, капличка з Бойківщини, буковинська церква, вітряк з Волині, "підворок" з Полісся та ін.

—○—

Рішенням Президії Академії наук УРСР доручено Головні редакції Української Радянської Енциклопедії підготувати матеріяли до видання в 1973 р. двотомної "Шевченківської Енциклопедії". До праці над Енциклопедою залучено Інститут літератури, Інститут мистецтвознавства, фольклору та етнографії та Державний музей ім. Т. Г. Шевченка, як також багатьох провідних фахівців з різних ділянок Шевченкознавства. Головним редактором назначено Є. П. Кирилюка.

АРХЕОЛОГІЧНА ЗНАХІДКА

Уперше в стародавньому скитському похованні науковці знайшли зразок старогрецького письма та зразок давнього мистецтва у вигляді мініатюрного розпису кришки до дерев'яної скриньки. Біля Баштанки на Миколаївщині експедиція Інституту геології АН УССР розкопала "Булгакову" могилу, поблизу с. Булгакове. У ній виявлено "парне скитське поховання 4-го століття до нашої ери, де напрочуд добре збереглися шкіряний сагайдак з стрілами, писала "Радянська Україна" з 23 лютого, залізні ножі, набір дерев'яних скриньок". Знайдення зразка старогрецького письма — це перший випадок в історії археології в степах півдня України.

НАВКОЛО СВІТУ

ПОЛЬОТИ... НА ЗАПАХ

Геологи знають, що залізна руда пахне... ртутю. Цей метал називають живим сріблом, і його випари можна вловити спеціальними приладами навіть із літака. Щоправда, висота польоту не повинна перевищувати 70 м. над землею. Про це повідомили польські спеціалісти.

ТЕЛЕФОН У КИШЕНІ

Він живиться від батарейки і може з'єднуватись із міською телефонною мережею. Апарат 5х10 см. важить 650 г. Сконструювали телефон японські спеціалісти.

ВАРТІСТЬ ЛЮДСЬКОГО ТІЛА

Один з американських науковців вирахував вартість різних елементів, що складають людське тіло. Отже, людина вагою 75 кг. має в собі стільки води, якою вистачить випрати дві сорочки, заліза — щоб виготовити одного цвяха; вапна — вибілити невеликого пса, а сірки — рівно

стільки, щоб вивести на цьому посіві бліх. Отже, вартість людини складає не більше одного долара.

ФУТБОЛЬНЕ ПОЛЕ З ПЛАСТМАСИ

Раніш на всіх стадіонах бігові доріжки були з піску, жорстви і щебеню. Тепер їх замінили полімерами. Так, на олімпійських змаганнях у Мехіко легкоатлети бігли доріжкою із синтетичного матеріалу — тартану. В Шотландії з'явилися номерні майданчики для гольфа і пластмасові тенісні корти. Черга дійшла і до футбольних полів. Спочатку на ґрунт стелять дошки, потім дванадцятиміліметровий шар тартану з нейлоновим верхом. Таке футбольне поле скидається на природне.

130 МІЛЬЙОНІВ РОКІВ

Ліванські вчені знайшли на території своєї країни шматки скам'янілої смоли. Це найстаріший бурштин. У ньому збереглися останки рослин та комах, які існували на землі приблизно 130 млн. років тому. Газові пухирці

в деяких шматках допоможуть уточнити склад давньої атмосфери.

МАЙБУТНІЙ МАРСОВІЗ

У Каліфорнійському політехнічному інституті розроблено проєкт автоматичного марсовоза на шестиколісному шасі. Апарат заплановано доставити на поверхню Марса 5 серпня 1980 року. Його електродвигуни урухомлюватимуть дві ядерні енергетичні установки. Апарат може за рік подолати на поверхні Марса відстань у кілька сот миль. На борту марсовоза будуть встановлені фотокамери, прилади для забирання проб, визначення складу марсіянського ґрунту і вивчення метеорологічних умов.

АВТОМОБІЛЬ З КАТАПУЛЬТОЮ

Англійські конструктори — автори автомобіля з рухомою кабіною. Її передбачено перш за все для тих, хто не почувається впевнено за кермом. При зіткненні авта з будьяким предметом кабіна "катапультує", гарантуючи пасажирам безпеку.

Усмішки видатних людей

Передбачливість

Якось беручи участь у розмові про те, чому люди так охоче допомагають старцям і так неохоче філософам, Діоген зауважив:

— Це тому, що кожний передбачає можливість самому стати бідним, калікою, п'яницею, але ніхто не думає, що він може стати філософом.

Милостиня

Одного разу під час прогулянки Моцарта зупинив жебрак і попросив на хліб. Моцарт пошукав у кишенях і нічого не знайшов. Тоді він вийняв з кишені згорток нотного паперу, наклав декілька рядків музики і дав жебракові. Він сказав йому адресу видавця і порадив віднести до нього листок.

Видавець, побачивши новий вальс великого композитора, радо заплатив жебракові кілька золотих дукатів.

Найважче

Коли відомого п'яніста Артура Рубінштейна запитали, що було для нього найважчим під час навчання гри на роялі, той відповів:

— Платити гроші за уроки.

Найкращий відпочинок

Дружина Айнштейна, бачачи, що чоловік її допрацював до безсоння, намагалася перекопати його, щоб він залишив на деякий час роботу і виїхав кудись на відпочинок. Вона запропонувала йому обрати будь-яке місце, яке тільки він забажає. Ейнштейн відповів, що він згоден і що він уже вибрав.

Яке ж було здивування дружини, коли вранці вона знайшла Айнштейна за роботою в його кабінеті. У відповідь на її докори він відповів, що тільки скористався її пропозицією вибрати місце відпочинку за своїм уподобанням. Кращого, ніж улюблена праця, він нічого не знає.

Однаково приходьте

Замислений Альберт Айнштейн зустрів свого друга і привітно попросив його:

— Приходьте до мене ввечері. У мене буде професор Стімсон.

— Але ж я Стімсон! — здивувався друг.

— Це не має ніякого значення, — заперечив Айнштейн, — однаково приходьте!

ТОВАРИСТВО БОРОТЬБИ З РАКОМ ПОЧИНАЄ МАСОВУ КВІТНЕВУ КАМПАНІЮ

За підрахунком приблизно 64.000 канадців захворіє на рака цього року. Так подала Айві Бек, голова інформаційного відділу Канадського товариства боротьби з раком на округу Метрополітального Торонта. Проте, завдяки новим відкриттям, які здобуто внаслідок дослідів над раком, половина цих людей буде жива й здорова через п'ять років від сьогодні.

"Найсумнішим явищем у сьогоднішній ситуації з раком, — сказала пані Бек, — є те, що приблизно від 66% до 80% цим новим випадкам захворювання можна б запобігти". Одним із завдань Товариства є ширити акцію запобігання хворобі рака й познайомити суспільство із сімома протизаходами ракові:

Не куріть. Переходьте лікарський огляд що-року. Попросіть свого дентиста, щоб повідомляв вас про стан ваших зубів. Не перебувайте забагато на сонці. Домовтеся зі своїм лікарем про внутрішній огляд. А для жінок: регулярно оглядайте свої груди. Переходьте регулярно "Пап тест".

Хоч практична самоохорона — це найкраща зброя проти рака, проте це не єдина зброя.

Канадське товариство боротьби з раком починає свою офіційну збірку фондів в Метро 7-го квітня, в День жовтого нарцизу, яка триватиме цілий місяць.

"Саме тут, в Метро Торонті, — заявив президент кампанії Михайло Вілсон, — тисячі наших добровольців віддають свій вільний час на боротьбу з раком, збираючи фонди на продовження важливих досліджень. Завданням цього року є зібрати в цілій Канаді \$7,296,225, а в Метро — \$1,362,450. Наші науковці працюють день і ніч, щоб знайти ключ до розв'язки таємниці рака, а гроші, які зберуть наші добровольці цього місяця, допоможуть науці наблизитися до цієї найважливішої мети. Тим часом, відкриваємо кращі лікувальні методи та приносимо щоденну велику полегшу для хворих на рака, що насамперед є заслугою цілорічної праці добровольців Товариства. А все це уможливило щедрий дар канадців, які складають свої пожертви під час нашої кампанії у квітні."

РАК
МОЖНА ПОБОРОТИ
ДАРуйте ЩЕДРО, КОЛИ ЗВЕР-
НЕТЬСЯ ЗБІРЩИК.
CANADIAN CANCER SOCIETY

СКЛАД ОДУМІВСЬКИХ РЕЧЕЙ

На цьому складі можна набути такі речі:

одумівські сорочки різного розміру, починаючи від № 8, штани, спідниці і краватки, пілотки, спортові сорочки (свет шьорт) з написом, одумівські емблеми, різні відзнаки таборів ОДУМ-у та ін.

Тільки через Управи ОДУМ-у можна замовляти відзнаки і шнурки для ройових, заступників виховників, бунчужних, старшого виховника (сеньйор), шнурки для свистків, свистки і т. ін.

Можна також купити "Альманах ОДУМ-у" — 5 дол., "Порадник одумівця" — 5 дол., нарис Р. Рахманного — Червоний сміх над Києвом — 1.50 дол. і роман О. Лупія "Грань" — 3 долари.

I. Коляска: "Education in Soviet Ukraine" — \$3.50 і "Two Years in Soviet Ukraine" — \$3.95.

Замовлення слати на адресу:

**EXECUTIVE BOARD OF ODUM
SENIORS ASS'N OF CANADA
404 Bathurst St., Toronto 2-B, Ontario**

Краще не визначати

Відомий німецький фізик Ріхард Ганс, торкаючись у своїй лекції питання про вік Землі, закінчив свої думки такими словами:

— Повинен, однак підкреслити, що з віком Землі справа така сама, як з віком жінки: не слід його визначати надто точно.

Як допустити?

Одним з найвидатніших німецьких математиків ХХ століття була Еммі Нетер — творець загальної алгебри. Незважаючи на її загальнознані наукові заслуги, багато років їй відмовляли в приват-доцентському званні. Основним формальним приводом відмови була стаття кандидата.

— Як можна допустити, щоб жінка стала приват-доцентом? Адже ставши приват-доцентом, вона може стати професором і членом університетського сенату! Чи дозволено, щоб жінка увійшла у сенат?!

На це славетний математик Давид Гільбер зауважив:

— Але, панове, сенат не лазня, чому ж жінка не може увійти туди?

Відповідь на ребус "Хто він?" — композитор Микола Лисенко. Опері: "Наталка Полтавка", "Коза-дереза", "Утоплена", "Тарас Бульба".

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1,

LONDON, ONTARIO

(Pre-mix concrete)

ДОБІРНИЙ, ФАХОВО ПРИГОТОВАНИЙ

О Б І Д

З ПОВНОЮ ОБСЛУГОЮ,
ДЛЯ ВЕСІЛЬ, БЕНКЕТІВ
та інших прийнять

JOE'S CATERING

WEDDINGS, SHOWERS,
BANQUETS
and OTHER RECEPTIONS
"THE BEST TREAT
and SERVICE"

Call 766-7471

J. WASIUK

ROCHESTER FURNITURE CO. LTD.

WAREHOUSE STORE

Великий вибір хатніх меблів:

вітальні, спальні, їдальні,
холодильники, пральні
машини, електричні і
газові печі, телеві-
зори, радіо.

423 COLLEGE STREET

Toronto, Ontario

Tel.: 364-1434

— Чим можна пояснити ваше довголіття? — запитали репортери у Бернарда Шоу.

— Моїм похилим віком, — відказав Шоу.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

З весілля Володимира і
Євгенії Косогорів,
Чикаго, США \$100.00

Філія ОДУМ-у в Чикаго,
США, з коляди 125.00

З похорону почесного члена
ОДУМ-у св. п. Кузьми
Луппо, Чикаго, США 65.00

Філія ОДУМ-у, Філадельфія,
США 25.00

Д-р Криволап Юрій, Катонс-
вілл, США 6.00

Філімончук Антін, Мейпл-
вуд, Н.Д., США 6.00

Павлюк Василь, Торонто,
Канада 5.00

Івещенко Іван, Чикаго, США 5.00

Гурський Петро, Філадель-
фія, США 5.00

Макаренко А., Вайтфіш,
Канада 5.00

Мандибур Микола, Філя-
дельфія, США 5.00

Косовська Ніна, Чикаго, США 5.00

Лімонченко Валентина,
Ресед, Каліф., США 4.00

Семотюк Ярослав, Торонто,
Канада 3.00

Гавришків Тамара,
Вінніпег, Канада 2.00

Таборовська Е., Торонто,
Канада 2.00

Матвій Ніна, Лондон,
Канада 2.00

Новохатько Микола, Кемі-
лус, Н.Й., США 2.00

Д-р Бризгун К., Торонто,
Канада 1.50

Проф. Плевако П., Париж,
Франція 1.50

Супрун П., Торонто, Канада 1.00

Скляр П., Арлінгтон Гейтс,
США 1.00

Усім жертводавцям щире спа-
сибі!

Адміністрація "М. У."

Аналогія

Канта запитали:

— Чому майже завжди з кеп-
ського письменника виходить
добрий критик?

— А чому навіть з поганого
вина виходить добрий оцет? —
спитав у відповідь філософ.

УКРАЇНСЬКА ФІРМА
ОПАЛОВОЇ ОЛИВИ

ALASKA Fuel Ltd.

425 JAN^г STREET

Toronto 9, Ontario

24-годинна скоро і солідна
обслуга!

Чищення і направа форнесів
безплатна.

Телефонуйте вдень і вночі
на телефон: 766-3040

Обслуга гарантована!

Е. Д У М И Н

пропонує

ВЕЛИКИЙ ВИБІР
чолівічих, студентських
і хлоп'ячих костюмів
НА ВЕСНЯНИЙ СЕЗОН
як також різних фасонів
і кольорів
СОРОЧКИ.

550 QUEEN STREET WEST

Toronto, Ontario

Tel.: 364-4726

Взаємозв'язок

Професор: Наведіть приклад,
як наука допомагає бізнесові.

Студент: Будь ласка! Без за-
кону всесвітнього тяжіння не-
можливо було б відкрити тор-
гівлю підтяжками.

Відвага

Закінчуючи свій виступ, при-
боркувачка поцілувала лютого
лева.

— Мотоцикл з коляскою тому,
хто наслідиться зробити те са-
ме! — звернувся ведучий до
публіки.

— Я, — глухим від страху го-
лосом мовив Роберт Пацюк. —
Та спершу заберіть цього звіра.

Ціна 50 центів
в США і Канаді

If not delivered please return to:
M O L O D A U K R A I N A

Postal Station "M", Box 40
TORONTO 21, ONT., CANADA

Concrete Forming London Ltd.

LONDON, ONTARIO

(Foundations and floors.)

ПЕРША УКРАЇНСЬКА ОПАЛОВА ФІРМА

FUTURE FUEL OIL LTD. & SERVICE STATION

945 BLOOR STREET WEST
Toronto, Ontario

24-ГОДИННА СОЛІДНА
І СКОРА ОБСЛУГА!

Чищення і напруга форнесів
безплатна.

Скористайте з доброї нагоди
і замовляйте оливу в нас

Наші телефони:

Tel. Office: 536-3551

Tel. Night: 762-9494

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Платить до **7 1/2%**
за заощадження
- Малі і великі, особисті
і моргеджові позички
- Життєва асекурація
на оощадження до \$ 2.000
позички до \$10.000
- Особисті чеки; чеки для
подорожуючих
- Оплата за газ, електрику,
воду і телефон
- 20 років на службі Рідного
Народу.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ!

ЩАДІТЬ І ПОЗИЧАЙТЕ В

SO-USE (TORONTO)
CREDIT UNION LTD.

406 Bathurst St., Toronto 2B, Ont.

**ОЩАДЖЕННЯ – важливий засіб виховування молодого
покоління.**

ЗАОЩАДЖУЙТЕ ПОСТІЙНО В

ФЕДЕРАЛЬНИЙ КРЕДИТОВИЙ КООПЕРАТИВИ “САМОПОМІЧ”

2351 West Chicago Avenue, Chicago 22, Illinois, USA.

HUmboldt 9-0520

5% ОПРОЦЕНТУВАННЯ ВКЛАДІВ (платне двічі на рік)

**“КОЖНА СУМА ВКЛАДУ ВРАЗ З УСІМА ФОНДАМИ
МАЄ СВОЄ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ”.**